

SEDMÝ SMYSL

3

Únosce draků

Ilka Pacovská

ukázka

Zloděj svačin

„Zaber, P’ujibo, já to sám nezvládnou,“ pobízel kamaráda Sváta, když se pokoušeli vypáčit starou mohutnou větev z koryta říčky.

„Počkejte moment,“ zarazil je Rafan, „ještě je zaklíněná pod balvanem. Trochu ho nadzvednu.“

„Héj rup,“ jednorožec zabral a větev se konečně uvolnila. Ale jak do ní byli opření, skončili hromadně ve vodě.

„Nechápu, proč se u všeho musíte koupat,“ smála se Hanka, která se kousek nad nimi pokoušela lopatou přesunout ke břehu nános písku zachycený nad zatarasenou částí říčky.

Už dva týdny pracovali na údržbě vodních toků před rezervací a posléze i v rezervaci. Zpočátku jim šla práce rychle od ruky, ale postupně se dostá-

vali na území se silnými magickými anomáliemi, takže museli zapojit hlavně svaly. Tenhle úsek říčky byl obzvlášť obtížný. Strážci Magického lesa sem v průběhu roku téměř necho-
dili, a dopřávali tak klid tvorům, kteří se báli úplně všeho a nejvíc lidského pachu. Nyní však bylo nezbytné uvolnit koryto řeky, aby v okolí nevznikl bažinatý prales. Skupinky brigádníků si rozebraly úseky toku a teď pilně pracovaly na jeho vyčištění. Kamarádi Rafan, Hanka a Svátá přibrali do party jednorožce P'ujiba a snažili se svým výkonem nezaostávat za dospělými. Zároveň si u práce užili i spoustu legrace a zábavy. Moc dobře si uvědomovali, že se budou muset rozejít, až tahle práce skončí, a kdoví kdy se zase potkají. Hanka by uvítala, kdyby tu s nimi mohl být i její dračí přítel Zuřivý pla-

men, ale Plam, jak mu říkali, byl černý drak a jeho soukmenovci přátelství s lidmi neuznávali. Dračí zvyky nedovolovaly, aby draci pohlíželi na lidi jako na sobě rovné. Kamarádit s člověkem se u nich považovalo téměř za zradu.

Rafan popadl druhou lopatu a pustil se do písečného nánosů spolu s Hankou. Za chvíli rozšířili průtokový prostor a zdálo se, že si vodní proud se zbylým pískem už poradí sám.

Popošli o kousek níž, kde byla další přehrada z větví.

„Co takhle svačina?“ navrhoval Sváta, když uviděl obrovskou kupu zaklíněného dřeva.

„To není špatný nápad,“ souhlasil Rafan a vylovil z batohu jídlo.

Hanka se posadila do trávy opodál vedle padlého stromu. Na kmen si

položila rozbalenou svačinu a hledala v batohu ještě jablko. Když ho našla, sáhla pro svačinu a... chleba nikde! Na kmeni zbyl jen prázdný látkový ubrousek.

„To snad není pravda, než jsem se ohlédla, někdo mi sežral svačinu,“ začala se rozčilovat a zkoumat prostor za kmenem. Kromě dvou mravenců nic živého neobjevila. Ale po svačině ani památky!

„Na,“ nabídl jí Rafan půlku svého chleba, „já se s tebou rozdělím.“

Vděčně nabídku přijala. Při náročném pracovním tempu člověku opravdu vyhládne. Stále nenápadně šilhala za záda, zda něco nezahlédne, ale svačina se nejspíš vypařila.

Navzdory společnému úsilí za celé odpoledne o mnoho nepokročili. Do brigádnického tábora, kde na ně čekala

večeře, se však vraceli v dobré náladě, i když unavení. Giro právě kontroloval v kotlíku guláš a Divoch krájel chleba. Ostatní se sesedli s miskami kolem a čekali, až šéf uzná, že je večeře hotova. Zatím klábosili, co je na úsecích nového a jak postupuje čištění.

„Zdá se, že tu máme nějakého škůdce. Našel jsem mrtvého tetřívka. Moc krásný exemplář. Nechápu, proč ho ten tvor zabil, když ho nesežral,“ vrtěl hlavou Divoch a při řeči mával svýma obrovskými rukama v gestu naprosté bezradnosti.

„A jak ho zabil?“ zajímal se kolega.

„Vypadalo to na zlomený vaz. Na krku jsem našel otisk zubů, jako by se mu něco pokoušelo ukousnout hlavu, ale nedokázalo to.“

„A co stopy?“

„Pár jich kolem mrtvolky bylo. Nikam

ale nepokračovaly.“

„A jak vypadaly?“

„Asi kočičí velikost, přibližně trojúhelníková tlapa a drápky.“

„Nic takového neznám. Neděláš si z nás dobrý den, že ne?“

„Jasně že ne, bylo to divné,“ krčil rameny Divoch.

„Taky se tu toulá zloděj svačin,“ přidala se do diskuze Hanka, „než jsem se ohlédla, zmizela mi rozbalená svačina, a já nikoho ani koutkem oka nezahlédla zloděje. A to jsem ji měla položenou hned vedle sebe.“

Chlapi zařvali smíchy: „A stopy nenechal? Nebo aspoň drobky?“

„A co Svátá? Seděl od tebe dost daleko?“ přisadil si Giro, neboť všichni znali apetit jejich nejmladšího kamaráda.

„Hele, přestaň už se rejpat v kotlíku

a uхни, at' si můžeme vzít večeri,“ dožadoval se jeden z hladových strážců rezervace.

Giro naposledy ochutnal a přikývl: „Tak jo, myslím, že je guláš hotový.“ Za půl hodinky byl kotlík vylízaný. Všichni spokojeně funěli a střídavě klimbali vsedě u ohně. Pár vytrvalců si ještě povídalo u kávy, ale ostatní se postupně nasoukali do spacáků a zalehli ke spánku přímo pod hvězdami. Bylo příjemně teplo, déšť nehrozil, takže nikdo po stanu ani nevzdechl.

Následující den vstala Hanka dřív, aby všem přichystala svačiny a oběd s sebou. Ze začátku se vraceli do tábořiště i na obědy, ale příliš je to zdržovalo, proto se rozhodli scházet až u večere. O to pracnější byla příprava jídla s sebou. Zívající Rafan přišel Hance pomoci. Nachystali pečivo, sýr

a ovoce, k obědu kus uzeného a tvarohovou pomazánku, jak kdo bude chtít. Tábor se začal probouzet a Rafan do vařící vody nad ohněm nasypal směs bylin na čaj. Hanka domazávala poslední chleby, když Giro odněkud k snídani vykouzil obří buchty s marmeládou.

To už do tábora přiběhl P'ujibo, který nocoval se svým otcem. R'íhan sice říčku nečistil, ale dohlížel, aby se jim do cesty nepřipletla nebezpečná zvířata a aby klid v rezervaci jejich nájezdem příliš neutrpěl.

„Vyprávěl jsem otcí o tvé svačině,“ přitočil se jednorožec k Hance, „nijak zvlášť se nedivil a prohlásil, že se tu v okolí opravdu pohybuje něco divného. Dokonce ani on sám neví, co to je.“ „Pokud R'íhan neví, co to je,“ podíval se po nich Giro, „potom odhaduji, že

ani my nemáme šanci záhadného tvora odhalit. Co ještě otec říkal, P'ujibo?“
„Myslí si, že jde o něco malého, co se umí neuvěřitelně rychle přemísťovat. Pravděpodobně nějaký mimořádně plachý tvor.“

„Tak vidíš, že jsem si nevymýšlel,“
dloubl do šéfa Divoch.

„Pokud je tak plachý, nebude nebezpečný,“ usoudil Giro, „takže vzhůru do práce, ať s čištěním trochu pohneme!“
Další dny proběhly bez zvláštních příhod. Neznámé stvoření se nejspíš přesunulo hlouběji do lesa, kde je klid, takže brigádnici na jeho existenci přestali myslet. Přestěhovali tábor o kus dál po směru toku říčky a pokračovali v práci.

Dostali se do blízkosti břehu s kolonií tulíků a Rafan odnesl svého malého přítele Plavíka k vodopádu, kde se

narodil. Tulík uvítal, že může strávit týden se svou rodinou, ale Rafan za ním musel každý večer docházet, jinak by se mu stýskalo. Hanku mrzelo, že nemůže kamaráda na večerní procházce doprovázet, ale Giro děti důrazně požádal, aby do blízkosti tulíků nechodily. Nebylo žádoucí, aby se v chráněné kolonii objevil člověk, jehož by mohl některý z tulíků přijmout za partnera. Skupinka vzácných tvorů byla malá a všichni v Magickém lese důsledně dbali na to, aby přežila a rozmnožovala se.

Údržbu toku kolem vodopádu, kde se kolonie tulíků nacházela, prováděli vybraní strážci rezervace a těsně kolem pracoval už jen Rafan s P'ujibem. Hanka to chápala, ale nelíbilo se jí, že jejich partu okolnosti rozdělily. Jí a Svátovi byl přidělen úsek zátočin

za vodopádem, kde splavené větve uvízly v mělké části říčky. Bylo tu i několik nepříjemných míst, kde to silně zapáchalo hnijící rybinou. Po uvolnění koryta set naštěstí všechno rychle zlepšovalo.

Když Hanka popošla k další změti větví a našla uhynulou rybu, štitivě si zacpala nos. Rozhodla se torzo ryby zakopat na břehu, než se pustí do vytažování větví a zvíří tím písek u dna. Vzala zdechlinu na lopatu a odnášela ji na břeh.

Znenadání ucítla neznatelný závan vzduchu. Před ní se zhmotnilo malé stvoření. Hance poklesly ruce překvapením a ryba sklouzla z lopaty na zem. Hleděla na maličkého pískově zbarveného dráčka. Snažila se nepohnout a pokud možno ani nemrknout, aby ho nevyplašila. I on ji se zájmem pozoroval.

val. Vzápětí stočil pohled k rybě. Pomaličku a s velikou opatrností se k ní přibližoval. Vzal ji do tlapek a pustil se do ní. Musí mít velký hlad, pomyslela si Hanka, když viděla, jak v něm mizí kusy nevábné zdechliny. Pak jí ale vlétla do nosu muška a dívka se neubránila kýchnutím. Dráček nadskočil a v následujícím okamžiku tu nebyl, jen na zem jako ve zpomaleném záběru dopadl nesnědený kousek ryby. Hanka zamrkala překvapením. Naprosto nechápala, jak mohl dráček tak rychle zmizet. Málem si začala myslet, že to byla halucinace. Ale halucinace by přece nesežrala kus uhynulé ryby. Vtom zahlédla Svátů, jak na ni mává: „Dáme si oběd, ne?“ „Fuj, tady to smrdí,“ řekl, když přišel blíž, „pojď si sednout někam dál. Táhle je takový příhodný plácek. Co

říkáš?“

Posadili se na druhém břehu a vybalili chleba s masem.

„Proč nejíš?“ zeptal se Sváta, když viděl, že Hanka rozbalila jídlo a nechala ho ležet na ubrousku.

„Mám dojem, že je nablízku někdo hladový. Zkouším, jestli přijde ještě jednou.“

„To myslíš toho záhadného tvora, co jsme se o něm bavili?“ divil se kamarád a zakousl se do svého přídělku.

„Přesně tak. Já ho totiž před chvílkou viděla.“

„Vážně? A jak vypadá?“

„Nebudeš mi věřit. Je to malinkatej drak. Takovej žluto-běžovej.“

„Nesmysl, tak malí draci nejsou. Už když se narodí, máš jejich hlavu skoro po prsa.“

„Hm, taky jsem si to myslela. Ale před

chvílí jsem viděla jednoho, co byl velký jako kočka.“

„Bůhví co jsi zahlédla. Tipl bych to na halucinaci z hladu...“ Dál nedořekl, protože se u prostřeného ubrousku zjevil dráček, popadl chleba, a než stihli podruhé mrknout, zůstal na místě jen prázdný ubrousek.

„Vidíš, teď jsi měl úplně stejnou halucinaci jako já,“ smála se Hanka, „akorát že já na rozdíl od tebe zůstanu o hladu.“

„Tohle nám nikdo nebude věřit.“ Svátá přestal žvýkat a nemohl odtrhnout oči z místa, kde ještě před chvílí bylo jídlo.

„Ukaž, dej mi aspoň kousnout,“ využila jeho nepozornosti a sebrala mu z ruky zbytek chleba. Kamarád jako by si toho nevšiml. Nevěřící se naklonil a zkoumal okolí ubrousku. Dokonce

našel stopy v písku.

„To je neuvěřitelné. Určitě používá něco jako bránu, ale je tak rychlý, že se to nedá zrakem postřehnout,“ udiveně konstatoval Svátá a díval se, jak kamarádka dojídá chleba. Tentokrát ale neprotestoval ani to nekomentoval. Celé odpoledne se při práci rozhlíželi, zda dráčka ještě jednou nezahlédnou, ale už se neukázal. Těšili se, až o něm budou vyprávět ostatním. Zpráva, že se v rezervaci objevil minidrak, bude určitě zajímat nejen strážce.

Večer, sotva dorazili do tábořiště, objevil se s několika muži pan Mojerana a donesl zásoby na další dny. Dokonce se tu motal i R'íhan s P'ujibem. Museli se svým příběhem počkat, až se roztrídí a uloží zásoby a až se muži sesednou k ohni, aby uvařili večeři a kávu.

„Hezká pohádka,“ smáli se strážci

rezervace, když Svátá dovyprávěl.

„Opravdu jste ho viděli na vlastní oči?“ zeptal se P’ujibo, a dokonce i R’íhan natáhl hlavu, aby slyšel odpověď.

„Viděli. A dokonce po sobě nechal takovouhle stopu,“ namaloval Svátá do popela otisk, jak si ho pamatoval od řeky. Jednorožci mu nakukovali přes rameno, přišel se podívat i Divoch.

„Jasně, to je ono,“ zamával na Gira, aby si stopu také přišel prohlédnout, „přesně stejnou šlápotu jsem našel v rezervaci i já. Říkáte mrňavej drak?“

„O něčem podobném jsem nikdy neslyšel,“ vrtěl hlavou Giro a drbal se ve vlasech, „kde se tady mohl vzít? Přece se nevylíhl jen tak ze vzduchu?“

„Asi se budete muset zeptat odborníků přes draky,“ podotkl R’íhan a pan Mojerana souhlasně přikývl.

Hanka jim psychicky zprostředkovala

obraz dráčka, kterého si jako jediná stihla aspoň trochu prohlédnout.

„Bohužel je velmi plachý, bude problémem zjistit něco o jeho zvyklostech,“ řekl jednorožec.

„Možná bychom ho mohli polapit magicky,“ navrhl Divoch.

„Nedoporučuji to,“ potřásl hřívou R'íhan, „jediná možnost je nabídnout mu potravu na klidném místě. Ale nebude snadné získat jeho důvěru. Použití magie v této části rezervace by vyvolalo nerovnováhu.“

„S tou potravou to není špatný nápad,“ usmál se Giro, „ale jak zjistíme, co mu chutná?“

„Slupl smrdutou rybu i můj chleba se sýrem, asi má takový hlad, že zdlábne cokoliv,“ podotkla Hanka.

„Dost možná zkoušel sníst i tetřívka, ale peří mu nešmakovalo,“ ušklíbl se

Divoch.

„Navrhuji zkusit syrovou a vařenou rybu,“ přidal svůj názor pan Mojerana, „aspoň zjistíme, dává-li přednost syrové, nebo vařené stravě.“

„Já jsem pro. Zítra mu připravíme jídlo u břehu, kde ho Hanka se Svátou potkali. Uvidíme, zda ho hlad přivede na stejné místo,“ rozhodl Giro.

„A já se zatím pokusím zjistit, jestli někdo něco neví o malých dracích,“ poklepal ho po rameni pan Mojerana a zvedl se k odchodu.

„Jsem zvědavá, jestli nám na to skočí,“ spekulovala Hanka, když se spolu s ostatními posadili k večeři.

„Taky bych ho rád viděl,“ řekl Rafan, když mu všechno před spaním vylíčili. Zároveň s ním naslouchal celému vyprávění v Hančině mysli i Plam. Nepřerušoval jejich povídání a mlčel

tak dlouho, až to Hance připadalo podezřelé.

„Co si o tom myslíš ty, Plame?“ zeptala se svého dračího kamaráda přímo.

„Upřímně řečeno, nevím,“ odpověděl drak, „poslední dobou se povídají divné věci. Zeleným drakům prý někdo v minulém týdnu ukradl mládě. Což by černé draky nijak zvlášť nevzrušilo, jenže v jednom našem hnízdě se rovněž přihodilo cosi nevysvětlitelného. Ztratila se dvě vejce. Jejich ochránci přísahají, že je sebral malý drak a že ho zranili, když se objevil. Byl prý ale příliš rychlý na to, aby se dal chytit.“

„Malý drak?“

„No, nechtěli jim věřit. Proto zavolali starého mága, který umí nahlížet mimo čas. Nic mu předem neřekli, jen to, že se v místě, kam ho přivedli, stalo něco neobvyklého. A představ si, že on řekl

totéž, co strážci líhně. Prý nějaký malý žlutý drak vnikl dovnitř a odnesl dvě vejce černých draků.“

„Nesmysl! Nevěřím, že to byl ten náš. Vždyť by dračí vejce ani neunesl. Navíc je extrémně plachý. Neumím si představit, že by se odvážil do dračí líhně.“

„Problém je v tom, Hanko, že se drakům ukradená vejce nepodařilo najít. Od té chvíle rozhlašují, že za krádeží vězí zákeřný úskok lidských kouzelníků.“

„No nazdar,“ zhrozil se Rafan.

„Matka požádala o pomoc Bdělé,“ pokračoval Plam, „vztahy s lidmi se zhoršují, služebníci se bojí a pomalu od nás odcházejí. Situace se nevyvíjí dobře.“

„Nerozumím tomu. Draci přece nemají ve zvyku lhát,“ namítla Hanka.

„Trochu si nás idealizuješ,“ podotkl Plam, „můj bratr teď každému na potkání vykládá, jak lidé ohrožují dračí populaci. Ale raději změňme téma. Co budete dělat příští měsíc?“

„Já asi chůvu své sestřičce,“ zasmál se Svátá, „A ve volném čase přemlouvát otce, aby mě nechal dostudovat v Santareně.“

„A nás dva čeká rekreační pobyt s panem Mojera-nou,“ odpověděl Rafan.

„Kde se budete rekreovat?“ zajímalo draka.

„Obávám se, že to bude mít k rekreaci hodně daleko,“ vložila se s povzdechem do hovoru Hanka, „domluvil nám na základně ochránců třítydenní výcvik. O Zuřivém drápovi tvrdí, že je velice nebezpečným nepřítelem. Prý musíme trénovat nejen magii, ale i tělo,

abychom přežili případné setkání.“

„Pan Mojerana je velmi rozumný,“ pochválil ho Plam, „matku takhle zpráva určitě potěší. Pořád se ptá, jestli pilně trénujete obranné techniky.“

„Jasně že trénujeme. Akorát tady uprostřed rezervace jsme kvůli magii cvičení vynechali. Ale na základně budeme pokračovat, to klidně matce vyříd.“

„Velice rád,“ odpověděl Plam a zlehka foukl Hance do vlasů. Na hlavě se jí nepohnul ani vlásek, přesto si podvědomě uhladila účes a ukončila psychické spojení.

Řeka protékající pod kolonií tulíků už byla v pořádku, takže se brigádníci mohli přesunout dál po proudu. Opět pracovali všichni pohromadě. Dohadovali se, zda se strážcům podaří či nepodaří nakrmit lekávého dráčka. S napětím se vraceli do tábora a doufali, že

neobvyklého obyvatele rezervace konečně uvidí kromě nich i někdo další. Čekalo je však zklamání. Záhadný strážník se nedostavil. Zklamání byli i strážci z rezervace.

Navzdory jejich snahám se neobjevil ani v dalších dvou dnech. Muži se začali na děti dívat s mírným podezřením, zda jim mohou věřit. Ale jednorozec byl na straně mladých brigádníků, a pokud jim věřil on, nebylo pochyb o tom, že podivný tvor opravdu v rezervaci je, i když ho kromě dětí nikdo nespatriil.

Do konce úklidové akce zbývaly poslední dva dny, řeka byla čistá.

Rafan si vyzvedl tulíka. Plavík si užil pár dní se svou rodinou a byl neobvykle veselý a šťastný.

Do tábora dokonce přišla poděkovat oficiální delegace, ale nejpríjemnější

zábava se rozproudila až po jejím odchodu. Všichni se bavili, zazpívali si a k dispozici byla i spousta dobrot, které Giro ke Svátově radosti stále doplňoval. Vypadalo to, že se zábava protáhne až do rána.

Když na Hanku přišlo spaní, odtáhla si spacák daleko od ohně, aby ji nerušil halas oslavujících. Po chvíli, už skoro v polospánku, zaznamenala, že se k ní přidal se svým spacákem i Svátá.

Ráno ji probudil zpěv ptáků.

„Nehýbej se,“ řekl tulíkův hlásek v její mysli.

Opatrně otevřela oči a přemýšlela, co se asi děje, že ji Plavík tímto způsobem varuje. Všimla si, že se vedle nich v průběhu noci uvelebil se spacákem i Rafan, ten ale ještě spal, narozdíl od svého malého společníka, který seděl nahoře na spacáku a díval se na Hanku.

Potom si uvědomila, že má pod rukou cosi neobvyklého. Sklopila zrak a vykulila oči. Stálo ji hodně úsilí zachovat klid. V její náruči spal maličký pískový drak. Musel se pod její ruku nasunout během spánku. Cítila se polichocena jeho důvěrou. Přesto se bála pohnout, aby ho neprobudila a nevyplašila. Vedle ní se pohnul Svátá, ale udělal to tiše a pomalu. Nejspíš ho tulík také varoval. Hanka uviděla kamarádovu ruku, jak se opatrně vysouvá ze spacáku a míří i se sušenkou směrem k ní. Sušenka zůstala ležet kousek od drakova čumáku. Pod Hančinou dlaní se pohnulo malé tělíčko a dráček otevřel oči. Nejdřív koukl na Hanku, pak začichal směrem k sušence. Natáhl krk a schlamstl ji. Svátá vystrčil ruku s druhou sušenkou. Hanka očekávala, že se malý host poleká, ale ten

strnule vyčkával. V okamžiku, kdy se pochoutka dotkla země, vrhl se po ní. To už byl vzhůru i Rafan a nadšeně malého návštěvníka pozoroval.

Ve chvíli, kdy dráček přijal třetí sušenku, ozvalo se skřípnutí písku. Blesku-rychle se ohlédl a byl pryč.

„Já ho viděl, konečně jsem ho viděl,“ vyhlédl rozjařeně nad keřem P’ujibo a těsně za ním stál i R’íhan, „škoda, že utekl.“

„Jak to, že ke mně přišel spát?“ divila se Hanka nahlas.

„Ty pro něj drak,“ řekl nahlas tulík.

„Ty nejvíc drak ze všech lidí tady.“

„Jak by to mohl poznat?“ vrtěla hlavou.

„On veliká empatie, veliká emoce, veliký strach,“ pustil se do vysvětlování tulík, „on nedorostlé mládě, moc sám, opuštěný.“

„To je mi líto,“ řekla Hanka, „dá se s tím něco dělat?“

„Neboj se,“ odpověděl R'íhan, „pokusíme se zjistit, co je zač, a najít někoho, kdo mu pomůže.“

Hanka jednorožci důvěřovala, a jeho tvrzení ji uklidnilo. P'ujibův otec nikdy nemluvil do větru.

Poslední den strávili všichni úklidem tábořiště. Pan Mojerana přivedl na nejbližší louku stádo fuňů, aby mohli brigádníci bez problémů dojet domů.

Pomohl sbalit věci do sedlových vaků a všechno se pomalu stěhovalo na kraj louky.

Pro Svátů přišel Vron. Hanka si pořád nemohla zvyknout na to, že v nové existenci vypadá úplně jinak, než jak si ho pamatovala z doby, kdy sloužil Plamově matce.

„Tak co, vzpomněl sis na něco dalšího

za ten měsíc, co jsme se neviděli?“
zeptal se Vrona Svátá, když mu pomáhal s balením.

„Není to v mých silách,“ odpověděl kouzelný džin, „je mi líto.“

„S tím budeme muset něco udělat,“ zamumlal Svátá, podal Vronovi zavazadlo a šel se rozloučit s kamarády. Objal Hanku, potřásl rukou Rafanovi a protulíka měl v kapse sušenku. Pak se otočil a položil dlaň na krk P’ujiba. Mladý jednorožec se ho dotkl rohem a oba vypadali smutně. Přece jen spolu poslední dobou strávili hodně času a sblížili se víc, než čekali. I Hanka si na P’ujiba zvykla a krátký pobyt v jeho rodině jí hodně přiblížil svět jednorožců. Obdivovala jejich slušnost a hrdost. Vedle nich cítila klid a jistotu, že všechno bude v pořádku.

Naposledy zamávali Svátovi, když pro-

cházel s Vronem bránou. Na kamaráda čeká život v nové rodině a pravděpodobně i péče o mimino, které se tam nedávno narodilo. Na ně zase třítydenní výcvik na základně ochránců ve společnosti pana Mojerany.

Nedokončený výcvik

Odpoledne už seděli v sedle fuňů a společně mířili na základnu. Hanka si chtěla v klidu užít cestu, ale nebylo jí to dopřáno. Její fuň byl plný energie a stále ji psychicky přemlouval, aby jeli rychleji. Ukazoval jí, jak nádherné je běžet s větrem o závod. Nadšeně propagoval vlající hřívu a dívčiny vlasy, nutil jí obraz, jak běží rychleji než jejich stín. Hanka musela obhajovat pomalý pohyb, který jí umožní se rozhlížet a pohodlně sedět. Vysvětlova-

la mu, že chce jet společně s kamarády. Když dorazili na místo, docela si oddechla a vyndala pro svého fuňě zasloužený příděl stepního pórku.

„Opravdu jsi chtěl běžet rychleji než vítr?“ zeptala se svého čtyřnohého společníka.

„Vlastně ani ne,“ odpověděl fuň,
„zapíchl se mi do kopyta kamínek,
takže by to ani nešlo.“

„A že něco neřekneš?“ zavrtěla hlavou dívka a sáhla do sedla pro bodec, kterým vyčistila kopyto.

„Díky. Za kamínek i za to, jak jsem si s tebou krásně popovídal. Už mi to neběhá jako kdysi, když jsem byl mladý. Teď mám bolavé klouby.“

„A proč tedy nosíš lidi?“

„No přece abych si popovídal. S tebou se mi komunikovalo báječně.“

„Cože? Skočila jsem ti na špek? Ach

jo. Proč jen mě to nepřekva-puje?“

vzdychla rezignovaně Hanka.

„Protože jsem fuň,“ zařehtal potěšeně a rozverně potřásl hřívou. Dívce nezbylo než ho podrbat a zasmát se.

Na základně bylo tentokrát živo. Hanka s Rafanem zjistili, že budou bydlet společně u pana Mojerany a sdílet pokoj s Tomem a Samem. Odnegli si zavazadla a zjistili, že kluci ještě nedorazili.

Pan Mojerana jim na odpoledne půjčil supervolonová prkna, aby si mohli aspoň na chvíli zalétat, než jim začne tvrdý režim. Nemohli sice kvůli magic-kému omezení létat vysoko, ale to jim nevadilo. Užívali si létání až do soumraku, kdy je zavolali na večeři.

„V klidu se najezte,“ řekl jim Mojera-na, „za chvíli se objeví moji vnuci, a jak je znám, budou si chtít užít vaši společnost.“

Měl pravdu. Kluci dorazili a hned začali oba kamarády tvrdě okupo-
vat. Chtěli si hrát, povídat o posledních
zážitcích a dovádět s tulíkem.

„Poslyš, neměli bychom se přestěhovat
se spacákem pod širák?“ vzdychla
Hanka, když konečně kluci usnuli
a i oni mohli zalézt do postele.

„Já bych byl pro,“ přikývl utahaný
Rafan.

To ještě netušili, co je oba čeká v dal-
ších dnech. Časně ráno je pan Mojera-
na vytáhl potichu z postele a po lehké
snídani odvedl ke skupině dospělých,
kteří se tu připravovali ke vstupu do
řad ochránců. Hanka s Rafanem absol-
vovali spolu s nimi rozcvičku, pak
všichni vyrazili na opičí dráhu, násle-
doval trénink ve střelbě z luku a oběd.
Po jídle si pan Mojerana Hanku s Rafa-
nem vyzvedl, přibral své vnuky a vedl

je na louku, kde spolu s ním začali cvičit zvláštní techniky zaměřené na rovnováhu, plynulost pohybu, správné dýchání a posilování rukou a nohou. Zpočátku se to nezdálo nijak zvlášť namáhavé, ale večer je bolely svaly tak, že neměli náladu na hry s Tomem a Samem.

Třetí den měla Hanka pocit, že tenhle výcvik nemá šanci přežít. Sotva chodila, všechno ji bolelo, a pokud mohla posoudit, Rafan na tom nebyl o mnoho lépe. Zato Mojeranovi vnuci neztráceli nic ze své energie. Hanka nakonec požádala, jestli by nemohli chodit spát ven. Tom se Samem požadovali totéž, ale děda jim to nedovolil. Asi správně pochopil, že si starší kamarádi potřebují od věčné pozornosti jeho vnuků odpočinout.

Na začátku druhého týdne se situace

začala lepší. Oba kamarádi si uvědomili, že získávají slušnou kondici. Některé činnosti je dokonce začaly bavit. Mojerana přidal ke cvičení trénink s tyčí a naučil je i pár úderů, které během dalších lekcí stále procvičovali. Aby se nenudili, prokládal trénink rychlostními hrami a závody. Překvapeně zjistili, že Mojerana je i ve svém věku rychlejší a silnější než oni. Začátkem třetího týdne už je večer přestaly obtěžovat bolavé svaly a vyčerpání. Chodili si po večěři zalétat, tu a tam s sebou brali i Toma a Sama, aby je naučili, jak si s prknem poradit. Kluci byli šikovní a učili se velice rychle. Pořád bylo teplo a krásně a Hanka i Rafan spali venku. Hvězdy tu zářily jako diamanty a báječně se pod nimi usínalo.

Jedné noci Hanku náhle něco probudi-

lo. Na pravé ruce ji tlačily nějaké výstupky. Otevřela oči. Bylo šero, slunce dosud nevyšlo, ale moc k tomu nechybělo. Sklouzla pohledem k ruce. V náruči držela svého starého známého, malého dráčka. Zaradovala se, že ji našel i tady, ale všimla si, že nějak divně dýchá. Trochu se potočila, aby se jí líp leželo, a ještě na chvíli usnula. Probudila se ve chvíli, kdy nad ní stál Rafan a povídal si s tulíkem. Hanka si hned vzpomněla na spolunocležníka a koukla se po něm. Nic se nezměnilo. Pomaličku se posadila, aby se dráček neprobudil. Jen ležel a sípavě dýchal. Váhavě a opatrně ho pohladila. Otevřel oči a podíval se na ni. Začala na něj tiše mluvit drakonštinou. Zdálo se, že ho to uklidňuje. Tentokrát se ani nepokusil utéct.

„Tulík říká, že je vyčerpaný, půjdu mu

sehnat něco k jídlu,“ řekl tiše Rafan a při odchodu se snažil opatrně našlapovat, aby nezpůsobil hluk.

Hanka se vyhrabala ze spacáku, aniž dráčka pustila z náručí. Bylo jasné, že skutečně není v pořádku. Rafan donesl z kuchyně několik různých pochoutek. Postupně je dráčkovi nabídl. Vzal si kousek pečené ryby a kousek sýra.

„Co si s ním počnu?“ dívala se na něj nešťastně Hanka.

„Zkus ho nechat ve spacáku. Třeba tu na tebe počká,“ navrhl Rafan.

Hanka přikývla a vyrazila s kamarádem na každodenní rozcvičku. Hned jak skončili, běžela dráčka zkontrolovat. Ležel a spal. Tentokrát se rozhodla dojít pro pana Mojeranu.

„To nevypadá dobře,“ řekl, když uviděl Hančina chráněnce, „budeme muset požádat o pomoc. Postarám se o to. Asi

by bylo lepší, kdybys u něj zatím zůstala.“

Hanka kývla a posadila se k malému vyčerpanému tvorečkovi. Rafan jí donesl oběd a taky nějaké pamlsky pro dráčka. Dostali do něj pár kousků syrové ryby, ale nic víc.

„Je mu hůř,“ oznámil jim tulík.

„Drobku můj malej nešťastnej,“ chovala ho Hanka a konejšila ho nesmyslnými drakonskými slůvky.

Pokusila se zkontaktovat Plama, ten však měl zrovna skupinové létání. Nicméně slíbil, že se ozve hned, jak skončí.

Vlastně nemohla nic dělat. Léčit neuměla a Svátá byl daleko. Občas se pokusila malému nabídnout vodu nebo kousky jídla. Stále jen ležel a nehýbal se. Pak se konečně ozval Plam. Když mu ukázala pískově zbarveného dráč-

ka, málem překvapením vypadl z kontaktu.

„Dokud jsem ho neviděl na vlastní... přesněji řečeno na tvé oči, neuměl jsem si představit, jak je malý,“ konstatoval udiveně.

„Tulík tvrdí, že je to mládě, a nikdo netuší, kde se tu vlastně vzal. Bohužel mu teď není dobře. Nevím, jak mu mám pomoci.“

„Zkusím se poradit s matkou,“ řekl Plam, „taky netuším, co by se dalo dělat.“

„Je tak bezmocný...“

„Víš co? Poradím se s ní hned. Nadarmo není uznaná starší, věřím, že na něco přijde,“ dodal Plam a zmizel z kontaktu.

Odpoledne se pomalu klonilo k večeru, když Hanka zaslechla kopyta koně. Podívala se, kdo přijíždí, a s překvape-

ním zjistila, že to není fuň, ale jednorozec.

„R’íhane,“ vykročila mu nadšeně naproti, a kdyby neměla v náruči dráčka, asi by ho objala, jak byla šťastná, že vidí někoho, kdo si ví se vším rady. Jednorozec se zastavil a zahleděl se na ni a jejího svěřence. Zůstala zticha a nerušila ho. Čekala, až něco řekne sám. Trvalo docela dlouho, než promluvil. Zdálo se, že usilovně přemýšlí a trochu váhá.

„Je slabý, velice slabý,“ oznámil Hance, „neznám jeho druh, proto je těžké určit, co mu chybí. Myslím si, že je nějakým způsobem fixovaný na tebe, že tě dva týdny hledal, neměl dost potravy a hledáním se vyčerpal. Taky se obávám, že mu neschází magická blokáda téhle základny. Měl by se odtud co nejdřív dostat pryč. Předal

jsem mu sice trochu energie, ale bojím se, že to nestačí.“

„Co mám dělat?“ zeptala se Hanka.

„Přesně to, co jsi dělala, než jsem dorazil. Chovat, konejšit, uklidňovat. Já si musím promluvit s někým na základně.“

Jednorožec odběhl a místo něho se objevil Rafan s Plavíkem. Tulík se posadil dívce na rameno a švitořil tak dlouho, až dráček zvedl hlavu a vzal si zase pár kousků jídla.

Znovu se poblíž ozvala kopyta. Tentokrát se opravdu jednalo o dva funě. Děti překvapeně zíraly na jezdce, kteří se tu objevili.

„No tohle,“ udiveně zavrtěla hlavou Hanka, „kde se tu bere Ferinová?“

„Copak Ferinová, ale proč přijíždí zrovna s Pohromakem? To mi teda řekni, co s ním může mít společného?“

tiše se divil Rafan.

„Tady jste,“ řekla jejich profesorka, když u nich zastavila a sklouzla z funě.

„Ráda vás vidím.“

Oba zdvořile pozdravili, ale Andělin otec spíš jen zabručel, než odpověděl.

„Přijeli jsme kvůli němu,“ ukázala Ferinová na dráčka v Hančině náruči,

„je možné si s ním promluvit?“

„To se musíte zeptat jedině tulíka,“ odpověděla Hanka, „my se s ním dorozumět nedokážeme.“

„On mládě,“ promluvil tulík, „ještě nenaučil mluvit, a taky moc nemocný.“

„Hrome, to chcete říct, že jsem se sem trmácel úplně zbytečně?“ zavrčel Pohromak.

Návštěvníků si všimli i lidé uvnitř jídelny a začali se pomalu trousit ven. Vzápětí se objevil i pan Mojerana a jednorožec. Hanka poodstoupila stra-

nou, aby to množství lidí kolem ní dráčka nestresovalo, ale aby slyšela, o čem bude řeč. Jednorožec se postavil hned vedle nich.

„Jak vidíte, v žádném případě není možné si s ním promluvit. Řekl bych, že nejde o jedince, kterého hledáte,“ odpověděl Pohromakovi pan Mojerana. Potom se usmál na Ferinovou: „Rád tě vidím, Felicie.“

„V tom případě nemám důvod se tu zdržovat,“ sáhl Pohromak po uzdě funě.

„Můžeme vám nabídnout večeři i nocleh,“ lákal ho správce základny.

„To nepřipadá v úvahu. Díky. Musím jet,“ mávl rukou, nasedl a vyrazil směrem, odkud před chvílí s profesorkou přijeli.

„Neurazil jsem ho něčím?“ obrátil se k Ferinové udivený správce.

„Ale ne, on už je takový. Má velké starosti s vyšetřováním. Doufal, že by tu mohl najít stopu, ale zdá se, že je to další slepá ulička.“

„A zůstanete na večeři aspoň vy?“

„Ano, určitě. A uvítám, když mi během jídla povyprávíte všechno, co se tu kolem dráčka odehrálo. Pověřili mě, abych se pokusila zjistit, kde se tu vzal, a vůbec všechno, co se ho týká.“

„Povíme ti všechno, Felicie. Pojd' se najíst,“ pozval ji do jídelny Mojerana a kývl na Rafana, aby se přidal. Hanka měla taky sto chutí jít s nimi, ale jednorožec ji zarazil.

„Bude mu líp venku a v klidu. Předpokládám, že po večeři vás dva doprovodíme do útulku pro magická stvoření. Bojím se, že tady by tvůj chráněnc nepřežil ani do rána.“

„Opravdu je na tom tak zle?“ polekala

se Hanka.

„Zůstaň klidná a povídej mu. Myslím, že mu to dělá dobře,“ napomenul ji R'íhan.

Dívka ho poslechla. Posadila se s dráčkem na klíně a v drakonštině mu začala vyprávět, jak s Plamem létali a koupali se, jak je kolem útulku krásně a jsou tam samí milí tvorové. R'íhan stál poblíž a snažil se dráčka svou energií udržet při životě. Osedlaný fuň Ferinové se taky přišel podívat blíž.

Hned po večeři se objevili pan Mojerana s Rafanem a Ferinová. Tom se Samem ven nesměli, tak aspoň vyku-kovali z okna jídelny.

„Hanko, připrav se, pojedeme do útulku,“ řekla profesorka.

„Máte nákladní koše?“ zeptal se R'íhan Mojerany.

„Jistě.“

„Tak mi je připněte. Do jednoho budeme muset uložit dráčka a ve druhém mohou být na vyvážení Hančiny věci. Za základnou otevřu bránu a dohlédnu, aby se našemu pacientovi při průchodu nic nestalo,“ navrhl jednorožec.

„A ty se posadíš na funě se mnou, ten kousek nás určitě obě uveze,“ řekla Ferinová Hance. Fuň, který je zvědavě pozoroval a naslouchal, souhlasně zafuněl.

„Přinesu ti věci,“ kývl Rafan a odběhl. Mojerana zatím navlékl jednorožci koše a neustále se omlou-val, i když to byl R'íhanův nápad.

Po chvílce bylo všechno připraveno a mohli se rozloučit.

Rafan ještě Hance strčil do ruky chleba s pomazánkou: „Na, vždyt' ty jsi vlastně ani nevečeřela.“

„Dík,“ usmála se na něj a nechala se

vysadit na funě před Ferinovou.

„Jedeme,“ nařídil R'íhan a vyrazil.

Když je odvedl dost daleko od základny, kde už ho nerušil její magický štít, dal jednorožec pokyn k zastavení.

Hanka zkontrolovala dráčka v koši.

Pořád vypadal apaticky, ale byl naživu.

Ferinová odstrojila funě, dala mu všechny stepní pórek, který u sebe měla, a poděkovala mu.

„Udělal bych to i bez odměny,“ naznačil jim psychicky fuň, ale do póрку se okamžitě pustil.

R'íhan mávl hlavou a v rudém oparu zapadajícího slunce se objevil chvějící se oblouk brány. Prošel jako první, následovala ho dívka a jako poslední prošla profesorka.

Poslední dny prázdnin

Ocitli se nedaleko útulku. Hanka vylo-
vila dráčka z koše a vzala ho do náru-
če. Zachytil se jí drápky za triko
a položil si na něj hlavu. Začala ho dra-
konsky konejšit.

„Doporučuji, aby jim připravili místo
na spaní někde venku, kde bude klid,“
řekl R'íhan profesorce.

Ta přikývla, sundala z jednorožce
nákladní koše a zamířila k budovám,
odkud jim vyšli vstříc dva lidé. Hanka
poznala Sidi a jednoho ze zdejších
pomocníků. Setkali se s Ferinovou na
půl cesty a chvíli spolu hovořili. Pak
pomocník s profesorkou zamířili do
útulku a Sidi přišla blíž. Pozdravila se
srdečně s jednorožcem a naklonila se
nad Hanku. Položila dráčkovi dlaň
přímo na tělo. Hanka cítila teplo její
léčivé síly až na sobě. Drobek se
pohnul a otočil k léčitelce hlavu. Byl to

první projev zájmu od chvíle, kdy ho vyndala z koše.

„Dostanu ho z toho,“ usmála se Sidi na R'íhana a ten se něžně dotkl rohem její ruky.

Poté se stejným gestem dotkl i Hanky: „Štěstí a sílu pro vás oba.“

Otočil se, otevřel bránu a byl pryč.

„Tak pojd,“ řekla Sidi dívce, „připravíme vám příbyteček za ohradou fuňů.

Tam se vám bude spát jako v pokojíčku. Večeřela jsi?“

„Něco málo...“

„Dobře. Než ti připraví lůžko, vyžebřám v kuchyni jednu večeři navíc. Počkej se svým chráněncem tady. Pokud jsem dobře rozuměla, nemá rád velkou společnost.“

„To je pravda,“ přikývla Hanka, „ze začátku utíkal při každém pohybu v okolí, zklidnil se až teď, když mu

není dobře.“

Útočiště, které jim v tak krátké chvílce připravili, bylo hezké a pohodlné. Sidi přinesla z kuchyně pečivo, sýr a zeleninu pro Hanku a pro dráčka nakrájenou rybu obalenou v bylinkách. Potom jim popřála dobrou noc a oni konečně zůstali sami. Na Hanku dolehla únava, hned po jídle zalezla do spacáku. Pokusila se Drobkovi chvíli vyprávět, ale usnula uprostřed třetího slova.

Spala tvrdě až do rána. Když se probudila, zjistila, že má prázdnou náruč. Dráček seděl kousek od ní a konzumoval rybu. Usmála se a tiše ho pozorovala. Sotva dojedl, nasunul se zpět k ní a utřel si čumák do jejího trika.

„Ty lumpíku,“ řekla mu tiše a ještě na chvílku zavřela oči, aby si vychutnala několik dalších minut klidu. Zdálo se, že o život Drobka se už nemusí bát. No

jo, ale co s ním? Asi by se měl seznámit se zdejšími lidmi. Přemýšlela, jestli ho má vzít s sebou do budovy, nebo ho nechat ve spacáku. Nebyla si jistá, jak bude dráček reagovat. Nechtěla, aby zase bůhvíkam zmizel. Litovala, že s nimi nepřišel i Rafan s tulíkem. Plavík byl prokazatelně jediný, kdo se dokázal aspoň trochu vyznat v dráčkově chování. Do začátku školy jim zbývaly necelé dva týdny a Hanka si neměla představit, co bude dál.

Nakonec se rozhodla, že nechá dráčka na místě a půjde se dovnitř umýt a najíst. Drobek se na ni nedůvěřivě zadíval, když vstala a nechala ho ve spacáku samotného. Podrbala ho a drakovsky mu vysvětlila, že se jde umýt a najíst, ale brzy se vrátí. Neměla sice pocit, že by jí rozuměl, ale zůstal v klidu.

Hance se velice ulevilo, když se oplá-
chla a převlékla si upatlané, propocené
a trochu i potrhané triko. V jídelně
zastihla Sidi, a tak si se svým tácem
přisedla k ní.

„Jak mu je?“ vyzvídala.

„Něco málo snědl a vypadá mnohem
lépe. Tvůj dotek je zázračný, Sidi.“

„Nepřeháněj,“ řekla léčitelka, ale chvá-
la ji viditelně potěšila.

„Akorát jsem trochu bezradná. Nevím,
jak s ním zacházet. Mám ho nechávat
venku samotného, nebo ho brát
s sebou, aby si zvykal na lidi. Porad'
mi.“

„To je těžké. Bohužel ti zatím nikdo
poradit nedokáže. Ale řeknu ti aspoň,
co vím.“

Sidi si dolila ještě trochu kávy, asi aby
se jí líp povídalo, a s vážným výrazem
se podívala na Hanku.

„Asi už ses doslechla, že se poslední dobou stávají drakům divné věci. Mám na mysli únos mláděte zelených draků a ukradená dračí vejce. Za tím vším vězí něco, nebo spíš někdo s nekalými úmysly. Draci tvrdí, že je za tím člověk. Mezi námi děvčaty, já s nimi v duchu souhlasím. Doposud nikdo neví, o koho jde ani co má za lubem. A najednou se tu zničehonic objeví mládě draka, který nikde na našem kontinentu nežije. Takže se musíme ptát, zda se vylíhl z vejce, které také někdo ukradl. A protože nemáme informace, nezbyvá, než se řídit instinktem. Prozatím sem Bdělí poslali aspoň Felicii Ferinovou, aby zjistila o dráčkovi vše, co bude v jejích silách. Pokud vím, tak prošla tisíce záznamů, než vypátrala, že tihle malí draci žijí v Souostroví delfína na několika menších

sopečných ostrůvcích. Bohužel ale nenašla nikoho, kdo tam byl. Včera večer jsme mluvili o tom, že se do těch odlehlých končin bude muset vypravit osobně, aby měl náš malý pacient šanci se vrátit tam, kde žijí jeho příbuzní.“

„Je to hodně daleko?“

„Felicie počítá se dvěma týdny plavby po moři, pokud najme nejrychlejší loď a počasí bude příznivé.“

„Taková dálka,“ vydechla Hanka, „fakt nechápu, jak se to mrně dostalo až sem.“

„To zatím nechápe nikdo. Felicie bude mít hodně starostí, aby tenhle složitý úkol vyřešila. Víš, že kdysi chtěla být ochránkyní?“

„Opravdu?“

„Ano. Mojerana ji trénoval a prý byla opravdu dobrá. Jenže Diana Rena tvrdila, že má skvělý vliv na děti, a pře-

mluvila ji, aby začala učit. Možná k tomu trochu přispělo i to, že jako učitelka mohla jezdit na závody supervolonu, což by jako ochránkyně nestíhala.“

„A kde je teď?“ rozhlédla se Hanka.

„Jela vyvětrat našeho tleskavce. Potěšilo ji, že právě tvůj nápad udělal z ubohého pacienta šťastného zdravého jedince, až na ty oči samozřejmě. Přála si vidět našeho dravce v akci, tak jsem ji poslala na projížďku. Měla by se vrátit každou chvíli.“

„Včera přijela v doprovodu pana Pohromaka, to je otec mých spolužáků. On také pátrá po dracích?“ vyzvídala opatrně Hanka.

„Kdepak. Ten hledá toho lumpa, co za vším vězí. Doufám, že ho brzo najde. Napjaté poměry mezi draky a lidmi by mohly přinést hodně nepříjemností.“

Děsím se možnosti, že by došlo k otevřenému konfliktu mezi nimi a námi...

Raději na to ani nemyslet!“

„Budu se muset jít podívat na Drobka, slíbila jsem mu, že brzo přijdu. Asi mi nerozumí, ale bude lepší, když na něj dohlédnu, než se úplně zotaví.“

„Půjdu s tebou,“ řekla Sidi a dopila poslední lok kávy.

Venku potkaly Ferinovou. Hanka si uvědomila, že učitelka vypadá mnohem mladší, než jak ji vnímali ve škole.

Byla nadšená z jízdy i ze zážitku.

„Konečně jsem na vlastní oči viděla, proč se jim říká tleskavci. Hned po zvuku tlesknutí zmizel a objevil se těsně nad sedlem s rolničkami. Nikdy bych nevěřila, že může slepý pták dokázat něco takového, to je fakt úžasné,“ vyprávěla po cestě léčitelce celá rozzářená.

Hanka došla k dráčkovi jako první a vzala ho do náruče. Cítila jeho drápky přes triko až na těle. Jestli to takhle půjde dál, nebude mít za chvíli co na sebe. Za ní potichu dorazily obě ženy. Sidi opět vztáhla ruku a položila ji na dráčkovu hlavu. Slastně přimhouřil oči, a dokud se ho dotýkala, nehýbal se. Pak se na ni důvěřivě zadíval, jako by si ji chtěl zapamatovat. Ferinová stála opodál a prohlížela si ho.

„Asi bychom ho opravdu měli začít přivykat na lidskou přítomnost,“ řekla tiše Sidi, „kdoví jak dlouho tu bude muset zůstat. Neměl by se bát zdejších léčitelů a pracovníků.“

Hanka si opět uvědomila, že se zanedlouho vrátí do školy. Přišlo jí líto, že tu bude muset Drobka nechat. Na druhou stranu uznala, že ve škole by to s ním rozhodně nešlo. Vzpomněla si na

Rafana, jaké potíže měl v prvním ročníku s tulíkem. A ten je mnohem menší a rozumnější. Kdepak! Dráček musí zůstat tady. Seznámí ho s ostatními a naučí ho, že mu nikdo neublíží a že tu může bez obav setrvat.

„Pokusím se najít jeho příbuzné a urovnat celou záležitost co nejdřív,“ řekla profesorka skoro šeptem, „odjíždím hned po obědě.“

„Doprovodím tě,“ řekla Sidi, vzala Ferinovou kolem ramen a odvedla ji pryč.

Hanka ucítila závan vzduchu a v příštím okamžiku měla prázdnou náruč.

V téže chvíli se dráček objevil u zbytků jídla a hned se do nich s chutí pustil.

„Opravdu je ti líp,“ zasmála se Hanka.

Napadlo ji, zda vůbec dokáže létat, když je zvyklý se přemísťovat tímto způsobem. Vytřepala spacák a s obavou

se zadívala na oblohu. Od rána bylo zataženo. Rozhodla se přenést spacák pod střechu, aby nezmokl. Dráček se spokojeně krmil. Nechala ho na místě a zamířila k budovám.

„Puf,“ zničehonic měla v náruči nejen spacák, ale i Drobka. Uslyšela podezřelý trhavý zvuk, jak se zachytil drápkem trika.

„Já jsem ti přece nechtěla utéct,“ řekla mu vyčítavě a pokračovala v cestě.

U budovy její chráněnc zneklidněl. Odložila tedy spacák na lavici pod převislou stříšku a vzala svého společníka na procházku kolem útulku. Pro povídání o zdejších prostorách zvolila instinktivně drakonšti-nu. Připadalo jí, že při poslechu téhle řeči jeví Drobek mnohem více zájmu. Dorazili až k ohradě fuňů, kteří byli pochopitelně zvědaví a hned se přišli podívat blíž.

Chromý fuň se svou družkou natáhli tlamu až k dráčkovi. Hanka očekávala, že se poleká a zmizí z její náruče, ale nic takového se nestalo. Skoro to vypadalo, že se očíhávají navzájem. Další dva fuňové byli napatlaní proti kožní plísni a snažili se Hanku přesvědčit, že malé podrbání by ji nijak nezdrželo. Když nejevila snahu se s nimi dohadovat, zklamaně odkráčeli.

Potom se objevila profesorka Ferinová, přišla se rozloučit.

„Slyšela jsem, že na něj mluvíš drakonštinou. To je velmi dobrý nápad,“ pochválila ji. „Asi se nestihnu vrátit do začátku školy. Tak mi neudělejte ostudu a chovejte se způsobně. Snad se mi brzo povede najít pro tohle mrně rodiče nebo opatrovníky.“

„Budete nám chybět,“ potřásla jí Hanka rukou. „Hlavně dobře dojedte.“

„Pokusím se vrátit s dobrými zprávami,“ kývla Ferinová a otočila se k odchodu.

Za tři dny dorazil do útulku Rafan a všichni tři Mojeranovi.

„Tak co nového? A jak se máte?“ halekali tak nahlas, že dráček, který se krmil vedle Hanky, udělal „plof“ a zmizel.

„Abyste uviděli mého společníka, nesmíte být tak divocí,“ napomenula je Hanka.

„On zmizel?“ zklamaně se rozhlédl Tom.

„Úplně zmizel? Nadobro?“ vyzvídal Sam.

„Snad ne. Doufám, že se vrátí,“ zasmála se Hanka a rozcuchala klukům na přivítanou vlasy. „A jak se máte vy dva?“

„Špatně,“ konstatoval Sam, „děda nám

sliboval, že na Ostrov volby pojedeme už letos, ale najednou změnil názor. Co když si to příští rok zase rozmyslí, a my se tam nedostaneme vůbec?“

„Určitě se tam jednou dostanete. Děda to s vámi myslí dobře.“

„Jo! Přesně tohle říká, když nám zakazuje zábavu!“ mračil se Sam a šel se s Tomem ubytovat.

„Jsem ráda, že jste přijeli,“ řekla Hanka Rafanovi a podržela tulíka.

Náhle se zachvěl vzduch a dráček byl opět v její náruči.

„Koukám, že už se trochu otrkal,“ usmál se kamarád a pustil Plavíka na Hančino rameno. Tulík se opatrně natáhl k dráčkovi, jemně ho švihl svým dlouhým ocáskem a schoval se Hance za krkem. Drobek se po něm natáhl a Hanka měla v triku další skobu od jeho drápků.

„Hele, takhle tedy ne,“ chytila dráčka za ocas, když to začalo vypadat, že se budou s tulíkem honit kolem její hlavy. Chtěla druhou rukou polapit Plavíka, ale hladce se jí vyhnul, seběhl po nohavicích na zem a uháněl okolo Rafana. Dráček se vmžiku přemístil rovněž na zem těsně před tulíka. Ten ho znovu ometl ocáskem, prudce změnil směr a oba se začali honit kolem dětských nohou.

„No,“ ušklíbl se Rafan, „zdá se, že si moc klidu neužijeme.“

„To tedy ne,“ souhlasila Hanka, „Drobek se sice ještě občas leká a tu a tam zmizí, ale brzo je zase zpět. Jen ho nemohu přesvědčit, aby se nechal chovat i od jiných lidí. Pořád se umíněně vrací ke mně.“

„Asi ho budeš muset vzít s sebou do školy. Třeba ti povolí domácího maz-

líčka,“ sledoval Rafan dovádějící dvojici.

„Nepovedenej humor,“ sjela Hanka pohledem svého kamaráda.

„No, když si představím, co by tihle dva provozovali ve třídě, asi bychom v příštím roce propadli oba.“

„Jak ho mám naučit, aby se kamarádil i s někým dalším?“ vzdychla dívka.

„Představ si sebe, kdyby tě někdo přesvědčoval, abys kamarádila s někým jiným než s námi...“

„To by se mu... asi nepodařilo,“ odpověděla zamyšleně a draka, který se zastavil u jejích nohou, zdvihla do náruče.

„Obávám se, že nám tenhle Drobek,“ Rafan se dotkl dráčkovy hlavy a nechal se očichat, „poněkud zkomplikuje příští dny.“

Dráček se postupně osměloval. Přestal

z Hančina náručí utíkat, když se objevili lidé. Dokonce byl ochoten strpět dotyky, pokud se chovali klidně a tiše. S jídlem problémy nebyly, slupnul všechno, co mu předložili. Snad jen zeleninu nemusel. Všichni tvrdili, že vyrostl, jen Hanka, jak s ním byla ve styku neustále, nic nepozorovala.

„Měla bys ho naučit, že není vždycky vhodné, aby setrval v tvé náruči,“ radil jí Rafan.

„Mám ho od sebe odstrkovat?“ zamračila se.

„Uvědom si, že je to dítě, které nehořádně rozmazluješ. Pokus se vnést do vašeho kontaktu trochu disciplíny. Jdi dopoledne pomáhat Sidi, a když se bude dožadovat pozornosti, dej mu znát, že pracuješ a budeš se mu věnovat později.“

„Já nevím...“ měla pochybnosti Hanka,

ale když o tom přemýšlela, uznala, že má kamarád pravdu. Teď už nebyl nemocný a nebylo třeba se mu věnovat nepřetržitě.

Druhý den dopoledne zašla za Sidi a oznámila jí, že chce pracovat. Drobkovi se to zpočátku nelíbilo, ale když se několikrát vnutil Hance do náruče při vyvážení odpadu z klecí, posadila ho nakonec do kolečka doprostřed hromady hnoje. Poprvé ho viděla prskat a rozčilovat se. Po třech dnech si na nový režim zvykl a spořádaně čekal, až se dívka vrátí z práce.

„Zítra odjíždíme,“ připomněl jí večer Rafan, „zvládneš to?“

„Já nevím,“ přiznala, „je mi, jako bych opouštěla bezmocné dítě.“

„Sidi se o něj postará.“

„Asi ano. Ale stejně to bude těžké.“

„Prostě od něj ráno jakoby odejdeš do

práce a už se nevrátíš. Bude muset přijmout péči ostatních.“

„On ale pozná, že odcházím...“

„Nesmysl. Jak by mohl?“

„Už dneska byl neklidný, cítí, že je něco v nepořádku. Mám o něj strach.“

„Měj rozum. Přece víš, že by to s ním ve škole nešlo.“

„Vím. Ale co když mě bude zase hledat?“

„Domluv se se Sidi, aby ti dala vědět, kdyby se něco přihodilo. Na ni je spoleh. Důvěřuj jí.“

Hanka se tvářila tak nešťastně, že ji Rafan objal, aby jí dodal odvahu. Pak se sebrali a šli společně za Drobkem. Už několik dní spala Hanka s dráčkem pod střechou, protože venku bylo mokro. Pokud okno zůstalo otevřené, byl její chráněncem spokojený. Dnes tedy naposledy... Sice už spával na

dece vedle ní, ale občas ho přistihla, jak se během noci stěhuje do jejího spacáku. Dvě předchozí noci spala s nimi společně i Sidi. Léčitelku měl dráček rád a nechal se od ní vzít do náruče. Sám k ní ale nikdy nepřišel. „Už jsem mu donesla večeři,“ řekla Sidi, když vstoupili do místnosti. Dráček se nacpával vařenou rybou a spokojeně pomlaskával. Okem mrkl, kdo přišel, ale když poznal Hanku a jejího kamaráda, zase se plně věnoval jídlu.

„Připomíná mi Svátů,“ pousmál se Rafan jeho apetitu.

„Proboha, já na něj úplně zapoměla,“ vykulila oči Hanka, „vždyť my ani nevíme, jestli se vrátí do školy.“

„Musím jít ještě zkontrolovat několik pacientů,“ řekla Sidi, když se posadili poblíž Drobka, a odešla.

„Tak ho zkontaktuj. Teď nás chvílku nikdo rušit nebude.“

Hanka si v mysli představila spojovací krystal Sváti.

„A mě nepozveš?“ připltl se do její komunikace i Plam.

„Jasně že jo. Ale teď potřebuji mluvit se Svátou. Takhle na dálku jsem ho ještě nevolala, musím se soustředit,“ odpověděla drakovi a znovu se pokusila vyvolat obraz zelené slzy.

„Pomůžu ti,“ napojil se magicky Plam a slza se rozzářila zlatými jiskřičkami a siluetou Svátova obličeje.

„No to je dost, že se taky ozveš,“ pronesl kamarád místo přivítání, „chvílku s vámi člověk není a už má pocit, že jste ho škrtili ze svého života.“

„Promiň, bráško, měla jsem nějaké starosti,“ omlouvala se Hanka a zaktivovala i Rafanův krystal, aby mohli být

všichni při rozhovoru pohromadě.

Ucítila, jak jí drakova energie pomáhá při udržování kontaktu. Když na to byli dva, společný rozhovor byl jednodušší a stabilnější.

„Taky mám starosti,“ posmutněl Svátá.

„Otec ti nedovolí studovat v Santareně?“ polekala se dívka.

Svátova tvář se pousmála: „Chyběl bych vám, co?“

„Nenapínej a přiznej barvu,“ vložil se do toho Rafan.

„Studovat mi dovolí, ale bydlet s vámi nemůžu. O tom nechce ani slyšet.“

„A jak to budeš dělat?“

„Od čeho mám Vrona? Každý den mě vezme do Santareny a odpoledne vyzvedne.“

„No sláva! Aspoň že to,“ radovala se Hanka, „bez tebe by nám bylo smutno a do sušenek by se nám dali moli.“

„Však to byla pěkná makačka tátu přemluvit, aby mě nešoupl jinam. Dokonce jsem musel i brečet. Ségra mi při tom vydatně pomáhala, myslím s tím brekem, takže to nakonec otcova nervová soustava vzdala a on mi dovolil pokračovat ve studiu tam, kde jsem začal.“

„To by musel mít tvůj táta místo srdce skálu, abys ho svým kukučem neudolal,“ konstatoval spokojeně Rafan.

„Ráda bych ti ještě ukázala toho, kvůli komu jsem měla poslední dva týdny starosti,“ řekla Svátovi Hanka a ohlédla se na Drobka, který mezitím dojedl a se zájmem je pozoroval. Chtěla, aby se kamarád pokusil přestoupit k ní do krystalu, ale vtom se do jejich spojení dostalo cosi rušivého.

„Co to je?“ zeptala se neklidně dívka, když se vedle krystalů jejích kamarádů

rozhořel plamínek.

„To je tvůj dráček,“ odpověděl Plam,
„nevím přesně, co a jak dělá, ale je na
téhle rovině spolu s námi.“

„Dráček, kterého jsme viděli v rezerva-
ci, je s tebou?“ podivil se Svátá.

„Netěš se, do školy si ho nebereme,“
řekl Rafan, „a co Vron, pořád nic nové-
ho?“

„Je fajn, ale na nic dalšího z minulosti
si nevzpomněl. Pořád jsme tam, kde
jsme byli po vašem testu.“

„Škoda.“

„Volá mě táta, musím jít. Omlouvám
se,“ řekl Svátá a zmizel z kontaktu.

Rafan se odpojil hned po něm.

„To tvoje mrně má zajímavé schopnos-
ti,“ řekl Plam, „na to, že je ještě mládě,
je podivuhodně magicky zdatné.“

„Zítra ho musím opustit a vrátit se do
školy,“ povzdechla smutně Hanka.

„To víš, s námi draky je to těžké. Taky bych tě rád viděl, a nemohu,“ posteskl si Plam.

„Máš pravdu. Jsou věci, s kterými se hnout nedá,“ poslala mu Hanka pohlazení aspoň v myšlenkách a ukončila spojení.

Drobek na ni tázavě hleděl, a když zpozoroval, že se usmála, vlezl jí na klín.

„Můj maličký,“ řekla mu drakovsky, „zítra musím odejít.“

Přitiskl se k ní, jako by rozuměl.

Ráno se probudila dřív než dráček a Sidi. Rychle shrábla své věci a vypadla z místnosti. Šla se umýt studenou vodou, a když se oblékala, tekly jí slzy jako na pohřbu. Nenašla v sobě sílu se tam vrátit a rozloučit se. Seděla v umývárně, dokud za ní nepřišla Sidi. „Tady jsi. Všude tě hledáme. Už je čas

vyrazit,“ řekla skoro stroze, aby Hance umožnila důstojný odchod. Moc dobře chápala, jak jí je. I ona leckdy těžko nesla odchod svých pacientů, které zachránila proto, aby se mohli vrátit zpět do přírody.

Rafan jí venku mlčky podal sbalené zavazadlo a kus chleba od snídaně. Pak vyrazili společně se strážcem, který mířil stejným směrem jako oni.

Veřejné brány je dovedly do Santareny, kde je očekával Zachariáš.

„Jak víš, kdy přijedeme?“ divil se Rafan.

„Jó, trpaslíci vědí všechno,“ uchechtl se jejich patron a odvezl si je domů.

Vyšplhali do stromového domečku v zadní části zahrady a důvěrně známé prostředí je uvítalo mírným nepořádkem, který tu nechali při odjezdu. Tulík dokonce pod stolem našel zapadlý kus

sušenky a tvářil se blaženě, když tu starou zaprášenou pochoutku konzumoval. Zastesklo se jim po Svátovi. Vron z nich před dvěma roky udělal sourozence a teď se opravdu cítili, jako by v jejich rodině někdo chyběl.

„Žádný smutnění, jdeme si zalítat!“ rozhodl náhle Rafan a setřel prach z vylepšené efdvojky.

„Tak jo,“ kývla Hanka a sáhla po své efdtrojce. Potřebovali ze sebe setřást lítostivé myšlenky a supervolon se k tomu hodil víc než dobře.

Společná večeře se Zachariášem se protáhla skoro do noci. Mezi jídlem povyprávěli všechno, co zažili. Trpaslík byl dobrý posluchač a dožadoval se dalších a dalších podrobností, aby byl v obraze.

„Sakra, to je smůla, že jsem se s ním neseťkal,“ brblal do vousů, když se

doslechl o Vronovi a o tom, že si kouzelný džin není schopen vybavit vzpomínky ze své minulé existence.

„Dokonce i úplně jinak vypadá,“ vzdychla Hanka, „nebýt testu, při kterém si vzpomněl na svou přísahu, asi bych začala pochybovat o jeho totožnosti.“

„Chtěl bych s ním mluvit,“ řekl Zachariáš, „jestli se tu ještě někdy ukáže, něco si vymyslete a přiveďte mi ho.

Ano?“

„Nebudeš mu chtít ublížit, že ne?“ sondovala opatrně Hanka, která znala trpaslíkovy drsné zvyky.

„Copak někdo může kouzelnému džinovi ublížit?“ zhluboka se zasmál.

„Budeš se divit, ale může,“ zamračila se.

„Promiň. Nechtěl jsem tě ranit. Nic zlého na něj nechystám. Jen ho ke mně co nejdřív dovedte.“

„Doufáš, že na tebe si vzpomene?“

„To ani ne, ale... Promiň, nemůžu o tom mluvit. Jenom bych byl rád, kdyby se u mě zastavil.“

Rafan si trpaslíka nedůvěřivě prohlížel, ale na nic se nevyptával.

„Co myslíš,“ zeptala se Hanka Rafana, než šli spát, „proč tolik stojí o to, aby viděl Vrona?“

„Řekl bych, že mají nějaké společné tajemství, které nechce prozradit.“

„Moc bych si přála, aby byl náš kouzelný džin jako dřív...“

„Není náš. Je Dundarův. A buď ráda, že si pamatuje aspoň na tebe.“

„Já jen...“

„Hele, ségra, nechceš to nechat na ráno? Mám pocit, že usnu dřív, než dojdu do postele.“

„Jasně. Tak dobrou noc.“

„Dobrou...“

Nové předměty

První školní den se na náměstí vytvořila obvyklá fronta na vstupní kabinky. Tentokrát se davem prodírali bez doprovodu. Usměrnili pár bezradných prváků a po půlhodině se dostali dovnitř. Známé prostředí školy je vívalo jako druhý domov. Nebylo to tu vždycky snadné, ale od té chvíle, co sem vstoupili poprvé, se jejich život obohatil. Pravděpodobně bude učivo náročné i v tomto školním roce, ale tak už to chodí. Pomalu se loudali k amfiteátru a neustále se rozhlíželi, zda někde nezahlednou Svátů.

„Rafi,“ ozvalo se za nimi.

Ohlédli se a Hanka se pokusila o úsměv. Panebože, Anděla! Hned první den – to je nadělení, pomyslela si, když Rafan spolužačku rozzářeně

políbil do vlasů.

„Musím jít, aby mě nezahlédli bráchové,“ řekla tiše, pohladila tulíka i Rafanovo rameno a ztratila se v davu.

Hanka přemýšlela, zda na ni opravdu žárlí. Zkusila si představit, jak by se cítila, kdyby se takhle důvěrně choval Rafan k ní. Rozlila se v ní skoro až fyzická úleva, když si uvědomila, že by jí to vadilo. Mnohem raději ho měla vedle sebe jako velkého bratra, který ji zná, umí jí poradit, vynadat a chová se k ní jako kamarád. Najednou byla Anděle vděčná, že existuje a že je to ona, kdo je objektem Rafanova zbožňo-vání. Hance úplně stačilo, že se k ní občas důvěrně choval Svátá. Jenže ten byl proti ní malej a bylo jednoduché ho usměrnit do patřičných mezí.

„Baf!“ Skoro nadskočila, když se za nimi objevil ten, na koho právě mysle-

la, a radoval se z jejího leknutí.

„Málem jsem vás v tom davu ani nenašel. Přišli jste sami?“

„Jasně. A ty?“

„Taky. Vron mě vzal do města, ale pak se musel vrátit. Vyzvedne mě odpoledne po oslavě.“

„Bezva. Aspoň máme trochu času si popovídat o novinkách.“

Usadili se v nejvyšším patře amfiteátru a rozesmáli se, když Svátovi zakručelo v žaludku.

„Koukám, že se nic nezměnilo,“ ušklíbl se Rafan, „měli tě nechat trochu najíst, abys nerušil svým hladem projev ředitele.“

„Hele, nevíte, co je s Ferinovou?“

Hodinky mi tvrdí, že nás letos bude mít na starosti Jasanov a Diana Rena.“

„Náhodou víme...“ odpověděla Hanka, vtom ale vystoupil před obecenstvo

ředitel a mávl na všechny, aby se utišili.

Slova, která jako prvňáci nedočkavě lapali, aby jim nic neuniklo, jim teď připadala nudně stejná. Opakovaně jim vtloukali do hlavy, že tu nejsou proto, aby se naučili kouzlit, ale proto, aby dokázali usměrnit svůj sedmý smysl ku prospěchu svému i svého okolí. Stále dokola zdůrazňovali, jak je zbytečné plýtvat magií na něco, co lze udělat i bez ní, a že je žádoucí, aby minimem svého talentu dosáhli maximálního výsledku. Dál Hanka neposlouchala. Napadlo ji, co asi dělá Drobek a jak snáší její nepřítomnost.

„Tak jdem, pospěšte si, ať si můžeme vybrat,“ pobízel je Svátů, když skončily oficiality a starší žáci dostali rozhod.

„A teď povídejte,“ dožadoval se kama-

rád, když naplnil svůj tác neuvěřitelnou směsí dobrot a uvelebil se s ním na trávníku.

Vyprávěli mu vše, co zažili od okamžiku jeho odchodu. On jim zase na oplátku líčil, jak se učil přebalovat mimino a co všechno to obnáší.

„A Miranda?“ zeptala se Hanka na vztahy s macechou.

„No, zvykáme si na sebe,“ pokrčil rameny Svátá, „je ráda, že jí pomáhám.“

„Aha,“ porozuměla tomu, jako že nic moc.

Ani si nevšimli, jak čas utíká, ale hodinky je zavolaly do třídy. Letos do ní po úspěšně složené postupové zkoušce patřil i Rafan.

„To je super, že chodíš s námi,“ radoval se Svátá. „Aspoň se víc uvidíme.“
Ve třídě je přivítal profesor Jasanov

a zástupkyně školy Diana Rena. Oznamila jim, že jejich učitelka Ferinová bude nějakou dobu nepřítomná, takže ji bude zastupovat. Vyjádřila očekávání, že se všichni budou věnovat studiu s plným nasazením, a upozornila je, že třetí ročník vyžaduje, aby uhájili alespoň třicet žetonů, a na konci května je budou čekat zkoušky ze dvou předmětů, které si zvolí jako svou specializaci. Potom předala slovo profesorovi a odešla.

Rafanův tulík využil rušnou chvíli při odchodu zástupkyně a vyrazil mezi lavice, aby se seznámil s novými spolužáky. Okamžitě tím vyvolal všeobecnou nepozornost a povyk těch, kterým přeběhl po hlavě nebo rameni. Jasanov se ohlédl, aby zjistil příčinu nepatřičného hluku, a lehce povytáhl obočí. Přistoupil k Rafanovi: „Jak že se jme-

nuje tvůj tulík, chlapče?“

„Plavík,“ odpověděl profesorovi a s obavou sledoval jeho výraz.

Jasanov došel až k lavici, kde tulík dostal od dětí kousek jablka a rychle se ho snažil nacpat do tlamičky.

„Plavíku, prosím, pojď ke mně,“ řekl profesor a natáhl ruku k tulíkovi. Ten chvíli váhal, zda má utéct či poslechnout, ale když ruka muže nehybně čekala, opatrně na ni nastoupil.

„O tulících se povídá,“ přiblížil ruku s Plavíkem blíž ke svému obličejí, „že jsou to milí a inteligentní tvorové. Proto předpokládám, že i ty pochopíš, že během vyučování není vhodné vyrušovat pobíháním a že nebudeš chtít svému partnerovi dělat ostudu svou nevychovaností.“

„Já hodný a ticho, když moudrý muž mluvit,“ odpověděl tulík nahlas.

„Oceňuji tvé rozhodnutí, Plavíku.

Vidím, že si budeme rozumět,“ usmál se Jasanov a vrátil tvorečka na lavici před Rafanem.

„Páni, to bylo dobrý,“ ocenil profesorův přístup Svátá.

„A nyní opět prosím o vaši pozornost. Paní zástupkyně má bohužel mnoho povinností, takže dokud se nevrátí profesorka Ferinová, budu s vámi trávit více času já. I v tomto roce budeme probírat magii teoreticky i v praxi. Nově se budeme věnovat technikám magického vyhledávání. Je to velice užitečná znalost a je ve vašem zájmu, abyste se v ní zdokonalili co nejvíc.“

Profesor vyvolal před žáky obraz draka, jednorožce a sirény. Pod každým obrázkem se objevily tři nápisy.

„Ve třetím ročníku už se dostáváte k oborům, které jsou zaměřeny přímo

na vaše schopnosti. Kdo má na hodin-
kách draka, měl by nejlépe zvládnout
předměty blízké vzduchu a ohni. Pokud
chcete po ukončení školy najít dobré
zaměstnání, doporučuji vám jako ideál-
ní výběr specializaci ovlivňování poča-
sí a k tomu hledání podzemních zdrojů.
Chcete-li ale pokračovat ve studiu,
zvolte si základy přemístování.“

Pak profesor ukázal na vedlejší slou-
pec: „Kdo má na hodinkách jednorož-
ce, měl by si pro praxi vybrat základy
léčitelství a první pomoci a vedle toho
i byliny a jejich praktické využití. Pro
další studium je tu zase jedna náročněj-
ší specializace s názvem zachování
rovnováhy.“

Jasanov si odkašlal, zkontroloval, jestli
mu žáci stále věnují pozornost,
a pokračoval: „No a vy, kdo máte siré-
nu, si asi nejlépe poradíte při věštění

z karet nebo v oboru proměny a iluze. Je tu i specializace s názvem krizové vyjednávání, ale ta předpokládá další hlubší studium, protože bez psychologie a znalostí jinodruhových zvyklostí se při tom neobejdete.“

Přihlásila se jedna dívka a profesor kývl, aby promluvila.

„Můžeme si vybírat i z předmětů, které mají jiná znamení, než jsou na našich hodinkách?“

„Samozřejmě. Tohle označení je jen pro vaši snadnější orientaci a má výhradně doporučující charakter. Někteří z vás mají nadání různě kombinované, takže záleží spíš na tom, ke kterému oboru máte blízký vztah a myslíte si, že by vás bavil.“

„A pane profesore, co když si vybereme špatně a nezvládneme to?“

„Během prvních tří měsíců můžete

vyzkoušet i několik oborů, než se rozhodnete pro ty dva, z kterých budete na konci roku skládat zkoušky.“

Profesor dopřál žákům chvilku, aby si mohli šeptem vyměnit nejsilnější dojmy. Pak tleskl a pokračoval.

„Pro ty, kdo loni nedokončili procházení nechráněnou bránou a budou chtít nacvičovat tuto dovednost i letos, připravím rozpis tréninkových hodin.“

„A kdy se vrátí naše paní profesorka? Není nemocná?“

„Pokud vím, je úplně v pořádku, ale musela odcestovat. V této chvíli nedokážu říct, kdy se vrátí zpět do školy. Doufám, že to bude ještě před prvními prázdninami. Jinak na konci tohoto školního roku vás čeká náročný měsíc. Hned po zkouškách budete mít ve svých rukou slavnostní představení a já doufám, že se vytáhnete a vydáte ze

sebe to nejlepší. Vydařená závěrečná slavnost je vždy tou nejdůležitější vizitkou naší školy.“

Pak je učitel propustil domů.

„Pojďte si ještě na chvíli sednout do jídelny,“ přemlouval Sváta Hanku a Rafana.

„A nebylo by lepší, kdybys na Vrona počkal u nás doma?“

„Když já tátovi musel slíbit, že do Domova snů ani nevkročím.“

„Ach jo,“ vzdychla si Hanka a zamířila k jídelně.

Jako vždy měli k dispozici nápoje, ovoce a sušenky. Posadili se u stolku s výhledem do zahrady a začali probírat možnosti svých specializací.

„Věštění z karet, proměny a iluze, fuj to je ale mizerný výběr,“ rozčiloval se Rafan, „jediné, co mě zajímá, je krizové vyjednávání.“

„Já na tom nejsem o mnoho lépe,“ vrtěla hlavou Hanka, „ovlivňování počasí nebo vyhledávání podzemních zdrojů mi vůbec nic neříká.“

„No, já to mám jasné,“ zakousl se spokojeně do sušenky Svátá, „beru to léčitelství a k tomu to, jak se to jmenuje? Jo, zachovávání rovnováhy. Sice nevím, co to bude, ale zní to nadějně.“

„Já zkusím základy přemístování,“ drbala si bradu Hanka a vybavila si Drobka, jak tuhle disciplínu zvládal i bez studia, „no a k tomu... Lákalo by mě léčitelství a první pomoc.“

„Prima,“ mrkl na ni Svátá a neúspěšně se snažil tulíkovi zabránit v přístupu k sušenkám, „budeme tam chodit spolu.“

„Já fakt nevím,“ vzdychl Rafan, „jestli přemístování nebo radši tu rovnováhu.“

„Tak zkus oboje a časem uvidíš,“ řekla

Hanka.

Ještě chvíli si povídali, ale nakonec jim nezbylo, než se rozloučit se Svátou a vrátit se domů. Hanka se skoro těšila na to, až dostanou úkoly a nebude mít čas přemýšlet o Drobkovi. Večer, když s Rafanem za domkem trénovali magickou obranu, vzpomněla si Hanka, jak se jim dráček s tulíkem honili kolem nohou, a zapomněla dávat pozor. Díky tomu schytala takovou magickou pecku, až se jí zatočila hlava.

„Neublížil jsem ti?“ třepal s ní Rafan, když se posadila do trávy a nemohla se nadechnout.

„Ne. To byla moje chyba, nedávala jsem pozor,“ nabrala Hanka konečně dech.

„Pojďme radši domů,“ navrhl Rafan, když vstala.

Hned další den si ze školy přinesli

dlouhý seznam úkolů a měli co dělat, aby stihli aspoň nejdůležitější. Na myšlenky, co dělá dráček, Hance nezbyl čas. Jen v noci se jí pravidelně vkrádal do snů a ráno ho pak marně hledala ve své náruči.

Co s ním?

Ve čtvrtek po obědě si Hanku do své kanceláře zavolala Diana Rena. S trochou obav vešla do jejích dveří. Uvnitř kromě zástupkyně seděl i mladík, který si ji, když vstoupila, se zájmem prohlížel. Hanka se začervenala v rozpacích. Zástupkyně vstala a zdálo se, že si ničeho nevšimla.

„Mám pro tebe vzkaz z útulku pro nemocné magické tvory,“ řekla a Hanku hned přešly všechny rozpaky. Pocítila strach z toho, co uslyší.

„Sidi si přeje, abych tě tam okamžitě

poslala. Tvůj malý chránělec včera zmizel a neobjevil se ani dnes. Vypadá to, že utekl. Pokud jsem tomu správně rozuměla, důvěřuje tento tvor pouze tobě a bez tvé pomoci ho nedokážou najít.“

„Ani já nevím, jak ho najít,“ namítla nešťastně Hanka a ztěžka polkla.

„Sidi si přeje, abys okamžitě přijela, takže tě uvolňuji na zbytek dnešního dne a na zítřek z vyučování. Tento mladý muž tě tam doprovodí. Nemusíš se bát, Nik je vyškolený ochránce a bezpečně tě dostane na místo. Nemáš si s sebou nic brát. Všechno, co budeš potřebovat, ti tam najdou. Tvému bratřovi po vyučování řeknu, kam jsem tě poslala. Souhlasíš?“

„Ano,“ kývla Hanka a mladík vstal.

„Tudy,“ řekla Diana Rena a ukázala na dveře, kde byl aktivní nápis MĚSTO.

„Pojď do parku, ať nejsme nápadní,“ řekl Nik, když se vynořili na náměstí. Přešli mezi stromy a tam mladík otevřel bránu. Dal Hance přednost a oba najednou stáli za ohradou fuňů v útulku.

„Už jste tady?“ přivítala je vřele Sidi, když vstoupili do budovy. „To je dobře.“

Hanka chtěla promluvit, ale nějak se jí to zadrhlo v krku, takže raději zůstala zticha.

„Díky moc, Niku, máš to u mě,“ řekla léčitelka a políbila mladíka na tvář.

Hanka překvapením zamrkala. Vždycky si myslela, že Sidi chodí s Girem.

„Prima. Já si to někdy vyberu. Tak se tu mějte fajn, musím letět,“ zasmál se mladík, mrkl na Hanku a vyšel ze dveří.

„Jak se ti líbí můj bratr?“ zeptala se

dívky Sidi a usmála se, když viděla, jak se Hanka začervenala. „Nedělej si o něm iluze,“ dodala, „o všech dívkách prohlašuje, že to jsou otravné slepice.“ Vzala Hanku kolem ramen a odvedla ji do místnosti, kde Drobek spával.

„Ze začátku na tebe čekal tady. Potom občas mizel, ale vracel se k jídlu. Až do včerejška tu pravidelně spal. Jenže včera večer se nevrátil, a když se neukázal ani dnes ráno, poslala jsem pro tebe, jak jsem slíbila. Doufám, že se do neděle objeví a uklidní se, když tu budeš. Nechci riskovat, že by zmizel úplně.“

„Snad neutekl daleko. Bojím se o něj,“ vzhlédla Hanka k léčitelce.

„Já taky. Ale věřím, že se vrátí. Zatím ti dojdu obstarat věci na spaní. Procházej se klidně po celém útulku a budeme čekat. Snad to vyjde.“

Hanka přikývla a smutně se ohlédla po pelíšku svého chráněnce.

Po nějaké době ale už nemohla procházení vystát a šla Sidi požádat o nějakou práci. Beznaděj prázdného odpoledne Hanku skličovala. Čekání pro ni bylo horší než tělocvik s Hugem Starem.

V noci se jí jako obvykle zdálo o Drobkovi a ráno přesně jako v předchozích dnech se zklamáním zjišťovala, že má prázdnou náruč.

Pátek se neuvěřitelně vlekl. Snad nikdy nezažila tak dlouhý den. Bloumala od něčeho k ničemu a nic ji netěšilo. Drobek se nevracel. Přemýšlela, kde asi vězí a jak mu je. Vyčítala si, že ho opustila a nechala napospas samotě a strachu.

V sobotu se objevil Rafan a dělal jí společnost. I Sidi začala ztrácet naději. Drobek jako by se do země propadl.

Marně společně čekali až do nedělního večera, kdy Sidi jen bezmocně pokrčila rameny. Nebylo možné dál čekat a jeden z pomocníků doprovodil děti zpět do Santareny. Všichni byli zklamání. Dráček zřejmě utekl nadobro. Byl to smutný nedělní večer.

Rafan se nemohl dívat, jak se jeho kamarádka trápí, a navrhl: „Promluv si aspoň s Plamem.“

„Promiň. Chci být sama,“ zavrtěla hlavou a zmizela ve své ložnici.

V pondělí opět začal školní kolotoč. Hanka se musela hodně soustředit, aby vnímala všechno učivo, které do nich učitelé hustili. Marně se ji její kamarádi snažili rozveselit. Brzo měla jejich pokusů o humor plné zuby a utekla místo oběda k řece, kde se posadila na břeh. Plynoucí voda uklidňovala. Kdyby tu tak mohl být aspoň Plam.

„Já tu přece jsem, kdykoli si na mě vzpomeneš,“ ucítila ve své mysli kontakt, který svou myšlenkou vyvolala.

„Proč jsi tak smutná?“

„Drobek zmizel.“

„To je mi líto.“

„Neměla jsem ho opouštět. Zůstal tam tak sám.“

„Není to tvoje chyba, že je pryč.

Možná tě jen hledá a zase se vrátí.“

„Mám o něj strach. Neexistuje nějaký způsob, jak by se dal najít?“

„Rád bych ti pomohl, ale nic mě nenapadá.“

„Netrap se tím, Plame, já to nějak přežiju.“

„Počkej, na něco jsem si vzpomněl. Pamatuješ na ten plamínek, který jsme viděli při našem minulém spojení?“

„Ano. Tehdy jsi tvrdil, že je to náš malý dráček,“ začalo Hanku zajímat,

kam dotazem Plam míří.

„Zkus se na něj soustředit. Třeba by mohl mrňous pochopit, že ho hledáš.“

„Teď nemůžu, za chvíli nám začíná hodina, ale mohli bychom to zkusit večer.“

„Dobře. Ozvi se, až budeš mít volno,“ souhlasil Plam.

Vtom do jejich spojení problikl plamínek, jak si ho Hanka pamatovala od minule. Ale to už kontakt s Plamem ukončila. Zahořela v ní však jiskřička naděje. Hned měla o fous lepší náladu. „Procházka ti udělala dobře,“ mrkl na ni Rafan, když se vrátila na hodinu s profesorem Jasanovem. Magické vyhledávání zatím nikoho moc nebavilo, protože probírali teorii a zdálo se jim, že profesor zbytečně bazíruje na podrobnostech. Tentokrát je ale mile překvapil, když prohlásil, že je čas na

malý test jejich soustředění.

„Vezměte si nějaký malý jednoduchý předmět, třeba psací brk nebo kus papíru, a položte ho před sebe na lavici.“

„Může to být lízátko?“ ozvalo se rozpustile ze zadní lavice.

„Beze všeho,“ nenechal se vytočit učitel a počkal, až žáci splní, co jim řekl.

„Nyní se na předmět dobře podívejte, zapamatujte si jeho podobu. Ták, to je ono. Tím pohledem jste vytvořili mezi sebou a předmětem vazbu. Představte si ji jako světelný paprsek, který vede k předmětu z vašich očí. Pokuste se o maximální soustředění. Máte to?“

Opět chvíli počkal na jejich koncentraci.

„Nyní zavřete oči, ale opatrně, aby zůstal světelný paprsek aktivní. Nechte zavřené oči a stále se soustřeďte.“

Profesor začal tiše přecházet po třídě

a na každé lavici posunul předměty jinam, než byly původně.

Když byl hotov, pokračoval: „Neotvírejte oči a pokuste se jen podle paprsku, který máte v mysli, natáhnout ruku a dotknout se předmětu na lavici.

Pokud se vám to podaří, aniž byste se podívali, budu to považovat za velký úspěch...“

Bohužel se to nepodařilo nikomu, protože právě v tom okamžiku se Hanka překotila i se svou židlí a spadla pod lavici. Všichni okolo v úleku vyskočili a veškeré soustředění bylo pryč.

„Vaše chování a vyrušování, slečno Vronová, je naprosto nepřijatelné.

Okamžitě vstaňte a přistupte ke mně!“ nařídil Hance rozzuřeně profesor.

Všechny až zamrazilo z jeho přísného tónu a příkrčili se před našťvaným učitelem ve svých lavicích. O to víc spo-

lužáky překvapilo, když se zpod lavice vynořil Hančin obličej a dívka se rozzářeně usmívala.

Rafan jí chtěl pomoci, ale dívka jen zavrtěla hlavou a vstala. V náruči měla tvora, na kterého ostatní jen mlčky zírali a nechtěli věřit svým očím.

„Našel mě, on se vrátil!“ ukázala profesorovi dráčka, který vší silou zarýval drápky do jejího trika a kůže. Tulík začal nadšeně povykovat a švitořit.

Profesor se několikrát zhluboka nadechl, potom se otočil ke třídě: „Opakujte si potichu látku z minulé hodiny.“

Hanku naléhavě postrčil směrem ke dveřím, kde aktivoval políčko zástupkyně ředitele. Vmžiku stáli v předsínce před jejími dveřmi a Jasanov prudce zaklepal.

„No, no, nejsem hluchá,“ ozval se nerudný hlas a otevřela jim sama Diana

Rena.

Jasanov postrčil Hanku dovnitř a zavřel za sebou dveře.

„Tohle by nemělo být možné,“ řekl důrazně a kývl hlavou k dívce, „přece tu ručíme za bezpečnost dětí. Kdo sem proboha propašoval tohoto tvora?!“

„Ale on...“ chtěla začít vysvětlovat Hanka, ale všimla si, že na ni zástupkyně hledí a jemně vrtí hlavou. Autoritativním gestem ukázala na křeslo, do kterého dívka i s dráčkem váhavě usedla. Zástupkyně se postavila přímo před Jasanova: „Já to vyšetřím, pane profesore. Jestliže se někdo provinil proti školním pravidlům, ujišťuji vás, že bude patřičně potrestán. Předpokládám, že se chcete vrátit do třídy, takže vás nebudu zdržovat. Dívku mi tady nechte, prověřím, co se přihodilo.“

„Jistě, paní kolegyně,“ odpověděl tro-

chu kysele Jasanov. Byl zvědavý, o co jde, a přál si být přítomen u výslechu. Zástupkyni ředitele se však neodvážil odporovat.

„Nemusíš se ničeho bát,“ uklidňovala Diana Rena Hanku, když učitel odešel. Opatrně přistoupila ke křeslu a prohlížela si vyděšeného tvora, kterého dívka svírala v náruči.

„Nevěřila jsem Sidi, když mi vyprávěla, jak je malý,“ řekla tiše a posadila se z druhé strany stolu. Pomalu přistrčila k dívce misku se sušenkami. Hanka jednu vzala a nabídla ji dráčkovi. Ten se na Hanku díval se směsicí obav. Dívka tedy sušenku snědla sama a sáhla si pro druhou. Drobek ji přijal a hltavě ji spolkl. Když zlikvidoval poslední, vypadal klidněji.

„Pořád nechápu, jak tě mohl najít,“ mnula si bradu zástupkyně.

„Právě jsme se učili magické vyhledávání a pan profesor zkoušel, jestli udržíme kontakt s předmětem, když zavřeme oči. Soustředila jsem se na světelný paprsek, a najednou můj paprsek vybuchl záplavou světla a dráček se ke mně přemístil,“ vysvětlovala Hanka.

„Dokázal se napojit na tvoji mysl,“ přikývla žena, „ale přesto by nemělo být možné, aby překonal ochrannou izolaci školy. Pokud se to rozkřikne, nebudou nám rodiče našich žáků věřit, že je tu bezpečno.“

„To mě mrzí,“ odpověděla Hanka, i když jí bylo jasné, že zástupkyně žádnou odpověď nečeká.

Diana Rena mávla rukou, jako by chtěla naznačit, že tenhle problém teď není nejdůležitější. Dívala se na dívku a dráčka, který se jí zoufale držel a občas se vyděšeně rozhlédl. Přemýš-

lela, jak tuhle neobvyklou situaci vyřešit. Už se ve škole potýkala s nejrůznějšími problémy, ale tohle?

„Vypadá to, že má tvůj chráněnc pořád strach,“ pronesla nahlas.

„Asi ano. Je velice plachý a lekavý.“

„Co je potřeba udělat, aby se uklidnil?“

„Měla bych ho vzít ven na místo, kde budeme sami.“

„Obávám se, že teď byste venku takové místo hledali těžko. I když... Nestačila by velká otevřená terasa?“

„Ano, to by asi šlo,“ souhlasila Hanka.

„Tak pojd' za mnou,“ vyzvala ji zástupkyně a na dveřích v předsínce označila nápis ROHOVÝ POKOJ.

Ocitli se ve velké slunečné místnosti.

Celá jedna stěna a část další stěny pokoje, ve kterém teď stáli, byla prosklená. Žena přistoupila k největší zasklené ploše a odsunula sklo do

stran. Otevřeným prostorem pronikl dovnitř čerstvý svěží vzduch a dalo se vyjít na velikou terasu. Před Hankou se otevřel důvěrně známý pohled na řeku a nejbližší okolí školy.

„Počkej zatím tady. Pošlu sem nějaké jídlo pro toho malého i pro tebe. Pak se domluvíme, co dál.“

Diana Rena ještě přisunula na terasu jedno křeslo, a když se do něj dívka s dráčkem posadila, opustila zástupkyňě místnost.

Páni, to je luxusní bydlení, pomyslela si Hanka a spokojeně se opřela v křesle. Pocit štěstí, že ji Drobek našel, v ní přetrvával. Začala svého malého chráněnce drakovsky konejšit a po chvíli zpozorovala, jak se mu klíží oči.

„Neboj se, už tě neopustím. Nedovolím, abys zůstal sám,“ říkala mu, ačkoliv si neuměla představit, jak by se to

dalo zařídit.

Po chvíli zaslechla, že do pokoje někdo vstoupil. Dráček sebou trhl, ale nezmi-
zel. Ohlédla se a spatřila Rafana
a Svátů. Jeden nesl táč s rybami
a druhý měl v rukou mísu s vodou
a pod paží velký balík sušenek. Položili
všechno vedle Hanky.

„Páni, tady je to nádherný,“ obdivně
zhodnotil pokoj Svátů a postavil se tak,
aby si mohl dráčka lépe prohlédnout.

„Máme tu s tebou počkat na zástupky-
ni,“ vysvětlil Rafan a přitáhl si jedno
z křesel na terasu vedle Hanky.

„Nedal by si dráček sušenku?“ zeptal
se Svátů a načal balík, který donesli.

Když se dráček ani nepohnul, strčil si ji
do pusy. Než ji stačil dožvýkat, zmoc-
nil se další sušenky tulík a vyběhl s ní
po křesle až na Hančino rameno.

Všichni se dívali, jak ji podává Drob-

kovi a jak si ji od něj dráček opatrně bere. Tulík nadšeně zašvitořil a odběhl pro další. Po chvíli se Plavíkovi podařilo vylákat dráčka na podlahu. Chtěl se s ním honit, ale Drobek se šel napít a potom se začal věnovat tácu s rybami. Hanka si oddychla, když viděla, jak mu chutná. Další zvuk za nimi ale způsobil, že dráček zmizel a znovu se objevil u Hanky a zatínal jí drápky do trika.

V místnosti se objevili ředitel, Diana Rena a Jasanov.

Kluci se postavili a Hanka se napůl otočila i s křeslem. Vstát se neodvážila, aby Drobka nepoplašila.

„Vidím, že se pustil do jídla,“ konstatovala spokojeně zástup-kyně, zatímco si oba muži pozorně prohlíželi tvora v Hančině náručí.

„Měla bych pro vás návrh,“ pokračova-

la Diana Rena a podívala se na děti, „radili jsme se s panem ředitelem a vaším třídním profesorem, jak to zařídit, aby Hanka nemusela přerušit studium po dobu, kdy se bude muset starat o svého chráněnce. Nebylo by vhodné nosit ho na vyučování. Ani rodiče spolužáků by to zřejmě nepovažovali za přijatelné. Třetí ročník ale umožňuje žákům požádat v odůvodněných případech o studium podle individuálního plánu.“

Hanka se zavrtěla a napjatě očekávala, co vymysleli.

„K tomu bych ovšem potřebovala i spolupráci vás dvou,“ obrátila se na Svátů a Rafana, „byli byste ochotni učit svou sestru všechno, co proberete v hodinách?“

„Určitě ano,“ odpověděl hned Rafan, „ale nejsem si jist, jestli to dokážeme

správně.“

„Stejně jsme se vždycky učili společně,“ přikývl i Svátá

„Dobrá. To by zjednodušilo situaci. Já bych se Hance věnovala dvakrát týdně a dohlédla na to, zda látku správně pochopila,“ spokojeně pokývala hlavou žena.

„To ale není všechno. Ještě musíme vyřešit otázku víkendů. Z bezpečnostních důvodů nemůžeme dovolit, aby se tvůj dráček nekontrolovaně pohyboval po Santareně.“

„Ale on se ode mě ani nehne.“

„Já to vím,“ přikývla zástupkyně, „ale ostatní tomu možná nebudou věřit a mohli by vás obtěžovat, nebo dokonce ohrozit i na životě. To nemohu připustit. Obávám se, že budu muset trvat na tom, abys i se svým malým drakem zůstávala během víkendů na školních

pozemcích.“

Hanka si představila procházky opuštěnými prostorami kolem školy, cestami podél řeky a možnost zalétat si na louce jednorožců a usmála se.

„To je skvělý nápad. Myslím, že Drobkovi se tu bude líbit víc než ve městě.“

„Takže jsme domluveni,“ kývla zástupkyně a s oběma muži odešla.

„Já tu chci taky s vámi bydlet,“ ukřivděně vzdychl Svátá.

„Hele, brácho, nemůžeš mít všechno. Máš rodinu, po které jsi celý svůj život toužil, tak si nestěžuj,“ zarazil hned v počátku jeho sebelítost Rafan.

„Když ono je to jiné, než jsem si představoval.“

„Tak si laskavě vedle toho představ, jak stojíš na place v Útulném domově a máš na výběr, jestli se staneš sluhou nebo drábem nebo budeš mít štěstí

a budou tě šikanovat vojáci.“

„No jo, já vím, že máš pravdu, jenom bych tu hrozně moc chtěl být s vámi.“

„Vždyt' přece budeš. Tatkově řekni, že kvůli nepřítomnosti naší třídní učitelky se nám některé hodiny posunuly skoro až do večera, což je víceméně pravda, a doma pak můžeš jen přespat.“

„To je fakt, to by mohlo vyjít.“

Ode dveří se znovu ozvaly kroky. Tentokrát přišla zástupkyně sama.

Přitáhla si k nim křeslo na terasu a mávla na kluky, aby zůstali sedět, když projevili ochotu jí pomoci. Uvelebila se vedle nich a Rafan s údivem pozoroval tulíka, jak hned přiběhl, vyskočil k ní a usadil se jí na rameni. Tohle si zatím u žádného z učitelů nedovolil. Diana Rena na něj zašilhala a usmála se.

„Takže to podstatné je zařízené,“ otoči-

la se na Hanku, „než se nám podaří vyřešit situaci tvého malého dračího sirotka, budeš s Rafaelem bydlet v tomto pokoji. Ven s dráčkem budete chodit vždy až poté, co odejdou poslední žáci. Nechci, aby přišel do styku s ostatními dětmi. Jasně?“

„Jasně,“ odpověděli.

„Svatoplukova otce požádám, zda by svému synovi umožnil během několika příštích týdnů prodloužený pobyt ve škole, aby tě mohl učit. Doufám, že nebude mít námitky.“

„Pokud se nedoslechne o drakovi, tak snad ne,“ řekl Svátů nejistě. „On totiž draky nesnáší.“

„Aha. Dobře. Vyhnu se zmínce o dracích,“ zajiskřilo vesele v očích zástupkyně.

„Rafaeli, ty na tento víkend odejdeš domů a v neděli večer sem vezmeš

všechny vaše věci. Přiveď s sebou i vašeho poručníka, ráda bych si s ním promluvila.

„Neboj se, Hanko, úplně sama tu nebudeš. V sobotu přijde tvého svěřence zkontrolovat Sidi. Mimochodem, měla velikou radost, když jsem jí líčila, co se přihodilo. Ostatní věci tady určitě znáte, tak doufám, že nedojde k žádným zmatkům. Máte nějaký dotaz?“ Děti jen zavrtěly hlavou. Diana Rena sundala tulíka z ramene, podržala ho a podala tvorečka Rafanovi. Pak vstala, usmála se na ně a odešla.

Tulík se odrazil a skočil do vedlejšího křesla dráčkovi přímo na hlavu. Jako obvykle chtěl svým rychlým manévrem zmizet, ale dráček po něm chňapl a chytil ho za ocásek, až Plavík překvapením vykvikl. Hanka chtěla zasáhnout, ale Drobek sám od sebe uvolnil

sevření a tulíka pustil. Ten si okamžitě začal olizovat pomuchlanou srst a vrhal po dráčkovi vyčítavé pohledy.

„To je překvápko, někdo byl taky jednou rychlejší než ty,“ smál se Rafan Plavíkovi. Vtom se na hodinkách chlapců objevilo upozornění, že je čas dostavit se na hřiště.

„Panebože tělocvik!“ chytil se za hlavu Rafan.

„Jdeme si zaběhat, ne?“ znechuceně se zvedl Svátá. I on usoudil, že běhání bude lepší, než se celou hodinu dívat na Huga Stara.

„Nevíš, jak se tu dá chodit za školu?“ zeptal se s útrpným výrazem Rafan, až se Hanka musela zasmát.

Zůstala s dráčkem sama. Po chvíli slezl z jejího klína a šel dojíst ryby na tácu. Po vyučování jí kluci donesli učebnice a Svátá vyrazil k domovu. Rafan ode-

šel do jídelny objednat jídlo na pokoj. Přemýšlel, jak se asi objednává pokrm pro draka, ale to už nejspíš zařídila přímo zástupkyně ředitele.

Hanka si na noc ustlala na zemi, aby nehrozilo, že z postele spadne ona nebo Drobek. Další den začal fungovat její nový vyučovací systém. Zjistila, že bude nejlepší, když si před tím, než přijdou kluci, přečte co nejvíc informací v učebnici, aby neztráceli čas nepodstatnými věcmi a mohli se věnovat hlavně praktickému užití magie a úkolům. Několik dní trvalo, než našli způsob, jak se s učením Hanky vypořádat. Diana Rena ale ocenila jejich úsilí a pochválila je.

Dráček se zvolna osměloval a neskákal už při každém příchodu kluků Hance do náruče. Taky si začal hrát s tulíkem. Oba lítali po celém pokoji v naprosto

neuvěřitelné rychlosti. Konečně našel Plavík někoho, kdo měl stejně hbité reflexy jako on.

Týden utekl jako voda a v pátek večer Hanka osaměla. Poté, co odešli poslední žáci, rozhodla se vzít Drobka poprvé na procházku ven. Odnesla ho v náručí až na břeh řeky. Když se posadila do trávy, položila dráčka vedle sebe. Viděla, jak je z té změny režimu nervózní. Hančina nehybnost ho však po chvíli uklidnila a začal zkoumat břeh. Stále se ohlížel a kontroloval, jestli mu zase neuteče. Mezi travinami u vody ulovil velkého brouka a s velkým mlaskáním ho snědl. Dívka jen doufala, že si nepřijde otřít čumák do jejího trika. „Drobku,“ zavolala na něj, zdvihla se a pomalu se vydala podél břehu. Byla zvědavá, jaký pohyb zvolí dráček, aby jí stačil. Nejdřív se snažil cupitat, ale

pak zmizel a objevil se kousek před ní. Zkontroloval, jestli pokračuje v chůzi, a stejným způsobem se pohyboval během celé procházky. Zdálo se, že necítí potřebu ani běhat, ani létat. Přemístování pro něj asi bylo nejpohodlnější. Hanka zpátky do pokoje nespěchala, byla ráda, že je konečně venku, kde fouká vítr a roznáší kolem dokola typický pach řeky.

„Plame,“ zkusila oslovit svého dračího přítele.

„Vždy k službám,“ odpověděl škádlivě, „jakpak se má náš dračí plamínek?“

„Ty víš, že za mnou přišel?“

„Ten záblesk v tvé mysli prostě nešlo přehlédnout. Hrozně jsem se polekal, že se ti něco stalo.“

„Nikdo nechápe, jak mě tu mohl najít.“

„Víš, co si myslím, Hanko? Že tvoji stopu zachytil už ve chvíli, kdy jsme

končili náš minulý rozhovor. Zdálo se mi, že jsem zahlédl jeho plamínek, který nám předvedl už předtím.“

„Ať je to jak je to, jsem ráda, že se neztratil.“

„Podívej, už se k nám zase připojil,“ řekl Flam. A opravdu. Spolu s jejich komunikačními krystaly plápolal v jejich myslích plamínek jako od svíčky.

„Zdá se, že je šikovný a zvědavý.“

Nemohu se dočkat, až se vrátí Ferinová a poví nám, co o nich zjistila.“

„Její návrat ale může znamenat, že se budeš muset s dráčkem rozloučit. Říkala přece, že se pokusí najít jeho příbuzné,“ opatrně připomněl Flam Hance, že o svého chráněnce pravděpodobně přijde.

„Já vím. Bude se mi po něm stýskat, ale nebudu se bát, že je někde sám

a nešťastný. Tohle je něco jiného, než když utekl.“

„No, já jen, abys pak zase nebyla smutná a zoufalá.“

„Mám tě ráda, Plame. Přála bych si, abys tu byl s námi.“

„Chtěl bych totéž.“

Drak jí foukl do vlasů a plamínek v jejich myslích se zatřepotal, když ukončovali spojení.

Hanka se ohlédla na Drobka. Přiběhl k ní a natáhl se, aby ho vzala do náruče. Potom zvedl hlavu a foukl do jejích vlasů. Udiveně se mu podívala do očí a přemýšlela, nakolik jim tenhle záhadný mrňous rozuměl.

Pomalou se vrátili do pokoje a Hanka se konečně báječně vyspala.

Druhý den se ve škole objevila nejen Sidi, ale i její bratr Nik a přítel Giro. Překvapeně zjistila, že Nikovi kráčí po

boku kvanter. Že by to byl ten, kterého Sidi zachránila, když hrozilo, že vedle ostatních mláďat nepřežije? Hanka nadšeně sledovala malou štíhlou, ladně se pohybující šelmu. Na jejím těle se automaticky objevovaly mimikry, ale trochu se zpožděním, takže ji bylo docela snadné sledovat.

„Líbí se ti moje Junis?“ usmál se na dívku Nik. „Chceš se s ní seznámit?“ Hanka se naklonila nad samicí kvantera a dráček s protestujícím prsknutím zmizel. On se rozhodně s žádnou šelmou seznamovat nechtěl. Nik Junis podržel a Hanka si ji pohladila. Kvanteřice ji očichala a olízla jí ruku neuvěřitelně drsným jazykem.

„Neboj se jí,“ řekl Nik, „ona je moc hodná, ještě nikdy se po nikom ani packou neohnala.“

Bylo stále ještě krásné teplé počasí,

a tak usedli společně do trávy v zahradě. Diana Rena jim vlastnoručně přinesla občerstvení a na chvíli se s nimi také posadila. Sidi prohlédla dráčka a konstatovala, že je zdravý a nezdá se, že by mu něco chybělo.

„Kouká se na tebe nějak nedůvěřivě,“ smál se Giro, když Sidi skončila s prohlídkou.

„Ani se mu nedivím. Minule jsem byla u toho, když Hanka zmizela, takže jsem v jeho očích krajně podezřelá,“ zasmála se léčitelka spolu s ním.

Dlouho si povídali a pak se šli projít k řece. Kvanteřice Junis se připojila k Sidi a Drobek jim předvedl svou přemístovací techniku, čímž vyvolal další diskuzi o svých schopnostech.

Po obědě se vydali na procházku k louce jednorožců. Hanka překvapeně zjistila, že tu na ně čeká Nik a má

s sebou dvě školní prkna.

„Slyšel jsem, že máš ráda supervolon, tak mi Diana Rena půjčila klíč od skladu. Nechceš si se mnou chvíli zalítat?“

„To by bylo báječné,“ nadšeně souhlasila Hanka, ale náhle se zaraženě ohlédla, „jenom jestli mě Drobek nechá.“

„Budeme se držet při zemi, aby na tebe viděl,“ usmál se Nik a Hanku z toho jeho úsměvu až polilo horko. Rychle se sklonila k prknu, aby zakryla rudnoucí tváře.

Pomalou na prknech obletěli Sidi a Gira. Dráček zneklidněl. Několikrát se přemístil, ale Hanka už byla s prknem vždycky někde jinde. Konečně u něj viděli, že dovede používat i křídla, když se ocitl ve vzduchu bez opory. Najednou se jí zhmotnil přímo v náručí a vyhodil ji z rovnováhy. Ale Nik,

který letěl těsně vedle ní, se natáhl a podepřel ji. Hanka vyrovнала a nabrala zvolna rychlost. Jednou rukou podpírala Drobka a doufala, že zůstane v klidu. Oblétla dokola louku jedno-rožců a s úsměvem pozorovala, že se Nik drží vedle ní. V té chvíli se cítila velice šťastná. Bohužel na ně Sidi zamávala, aby skončili. Nik se ujal prken a nesl je uklidit.

„Víš, kam se dávají?“

„Jasně. Taky jsem tu před časem studoval.“

„Takový krásný den,“ řekla Sidi, když se loučili, „skoro jsem měla pocit, že jsme na dovolené.“

„Opatruj ho, ale moc ho nerozmazluj,“ potřásl dívce rukou Giro.

„Rád jsem tě viděl,“ řekl Nik a Hanka se na něj zářivě usmála. Nemohla si pomoci. I když si v duchu opakovala

Sidino upozornění, že všechny holky považuje za slepice, nepomáhalo to. Byl milý, hezký a Hanka se vedle něj cítila moc dobře.

V neděli večer přivedl Rafan Zachariáše. Trpaslík si prohlédl draka a kroutil hlavou.

„O něčem takovém jsem v životě neslyšel. Jsem zvědavý, co ta vaše profesorka zjistí.“

„Na to jsme zvědaví všichni,“ kývla Hanka.

„No nic, nebudu vám tady zaclánět. Mějte se fajn. A až tohle skončí, nezapomeňte se vrátit do svého stromového domečku. Je sice menší, než tohle apartmá,“ rozhlédl se trpaslík kriticky po jejich současném pokoji, „ale rozhodně útulnější.“

„Díky,“ usmála se Hanka a její kamarád šel Zachariáše vyprovodit.

Za dva dny se Hance ozval Plam. Už při navazování kontaktu ucítla jeho neklidné rozpoložení.

„Máš nějaké potíže?“ zeptala se.

„Nevím, jestli se tomu dá říkat potíže. Je to spíš takový zvláštní nepříjemný pocit. Můj bratr Zuřivý dráp se rozhodl opustit rodinu i hnízdo. Všem oznámil, že od nás odchází a nemá v úmyslu se vrátit.“

„A kam jde?“

„Prý hledat temný pramen.“

„Nerozumím. Co to znamená?“

„Taky jsem nevěděl. Ptal jsem se matky. Řekla mi, že jde nejspíš jen o výmluvu, aby vypadal důležitě. Kdyby to myslel vážně, znamenalo by to, že je namyšlený hlupák. Nikdo s kapkou rozumu by nešel za vidinou staré legendy.“

„Legendy?“

„Šel jsem pátrat do archivu, o čem ta legenda je. Svého bratra znám a myslím si, že opravdu vyrazil hledat temný pramen. Neměl to tu totiž poslední dobou snadné.“

„Nechceš doufám, abych ho litovala.“

„To ne, vždyť ani já se s ním od návratu z Poluty nestýkal. Jenže od chvíle, kdy přišel o oko, začali se na něj draci dívat jako na postiženého. A věř mi, že draci postižené příliš nemilují.“

„Dobře mu tak.“

„Chtěl se začlenit mezi pátrače, ale nevzali ho, zkoušel se uchytit v praktické akrobacii, ale nebyl dost dobrý. On, který byl předtím leteckou jedničkou, se teď bez oka zařadil mezi průměr.“

„Bez oka se nedá létat?“

„Což o to, létat umí dobře, ale už nemá přesný odhad vzdálenosti a musí dávat

větší pozor při obratech. Už to zkrátka není ono.“

„Může si za to sám.“

„To ano. Ale chápu, že neunesl ztrátu hrdosti a nechce se smířit s podřadným postavením ve společnosti.“

„A kam se vlastně vydal? Co jsi objevil v archivech?“

„Není toho mnoho. Dalo mi práci, než jsem našel aspoň krátkou zmínku. Píše se tu: Hluboko v masivu za jeskyněmi předků se nachází Dóm temného pramene. Chrání ho tunely a duchové dračích předků, kteří vysávají dech z živých. Jen jeden ze sta dokáže projít až k prameni a jen jeden ze sta, kteří prošli, přežije doušek temnoty. Teprve pak ožijí prastará kouzla vytesaná do skály Dómu a temný vyznavač je může číst. Stane se nejmocnějším z mocných, kterému se nedokáže postavit žádná

běžná magie. Sílu vzepřít se nejmocnějšímu z mocných má jen skupina nejzdatnějších kouzelníků.“

„Páni! Úplně chápu, že Zuřivého drápa taková možnost láká.“

„Ostatní tvrdí, že sice má šanci Dóm najít, ale nemá šanci přežít.“

„Jen aby!“

„Mám z toho nepříjemné mrazení v konečku ocasu.“

„Víš co, Plame, pojd' raději mluvit o něčem příjemnějším.“

„Jsem pro. Jak se má tvůj maličký svěřenec?“

Chvíli si povídali o dráčkovi, o škole, o kamarádech a hned jim bylo líp na duši.

Další dva týdny uběhly velice rychle. V kolotoči učení a společně stráveného času měli pocit, že to tak zůstane celý rok. Ale nezůstalo.

Profesorka Ferinová se vrátila. Jako první o tom věděli Pohromakovi a ti novinku rozšířili po celé škole. Divné však bylo, že se profesorka ve škole ani neukázala.

Malá dračice a sivian

Nastal pátek a žáci jako obvykle zmizeli domů. Hanka s Rafanem osaměli a nemohli se dočkat, až jim okolnosti umožní vyrazit na procházku. Drobek v pokoji vyváděl s tulíkem tak divoce, že se báli, aby se při hře nezranili. Když tropili největší randál, vstoupila do místnosti Diana Rena. Jen taktak stačila uhnout, aby ji v zápalu honičky nepřeválcovali. Hanka s Rafanem vystartovali, aby ulovili a umravnili své svěřence. Potom zkroušeně hleděli na zástupkyni a v duchu se dohadovali, co jim chce.

„Pojďte se mnou.“ Místo pokárání jim udělila jen přísný pohled a vedla je ven. Zamířila přes dvůr do zahrady.

„Profesorka Ferinová!“ zaradovala se Hanka, když poznala osobu, která na ně čekala.

Jejich učitelka se usmála a udělala krok stranou. Za ní stál pískově zbarvený drak, poněkud větší než Drobek. Jeho hlava sahala profesorce až k hrudi.

„Dovolte, abych vám představila Silasientu,“ řekla Ferinová. „Pokud se všechno seběhlo tak, jak předpokládáme, je to matka našeho malého.“

Hanka nevěřila vlastním očím. Stála tu před ní dospělá dračice s inteligentním pohledem a měla neuvěřitelné dlouhé a husté řasy. Konec jejího ocasu se lehce pohyboval ze strany na stranu, možná byla trochu nervózní. Dívka pomalu položila mrňouska na zem

a dál pozorovala dračici. Ta zvolna kráčela blíž a blíž a nemohla z mláděte spustit zrak. Když byla skoro u něj, přemístil se Drobek do Hančiny náruče. Dračice se na dívku vyčítavě podívala.

Hanka začala Drobkovi pomalu domlouvat v drakonštině. Silasienta naklonila hlavu a pozorovala dívku, jak mluví. Hanka znovu položila dráčka na zem a postrčila ho blíž k dračici. Drobek ale jevil spíš snahu couvat než se seznamovat s tvorem, kterého neznal. „Omlouvám se,“ řekla Hanka drakonsky, „asi bude potřebovat trochu času, aby si zvykl. Ještě neměl šanci se u nás potkat s drakem. Nevím, jak mu vysvětlit, že jste jeho matka.“

„Jsem šťastná, že můj syn žije, ale jsem smutná, protože jsem nebyla u jeho narození. Jsem ti vděčná, má sivian.“

Hanka se v rozpacích podívala na Ferinovou. Netušila, co to oslovení znamená. Její profesorka se s porozuměním usmála.

„Silasienta tě tituluje jako chůvu,“ vysvětlila dívce.

„A co teď bude?“

„Zítra ráno se v amfiteátru sejde pár přátel, kteří se zabývají naším případem a dělají vše pro to, aby se problémy vyřešily a třecí plochy urovnaly. Tam se dozvíte, co jsem zatím zjistila a co se pravděpodobně přihodilo, než se dráček dostal do rezervace. Drobek zdá se potřebovat čas, aby si obnovil vazbu na svou matku. Bude to chvíli trvat a my potřebujeme vymyslet, jak to udělat, aby mohli ti dva být co nejvíc spolu.“

„A nevadilo by Silasientě bydlet u nás v pokoji? To by bylo nejjednodušší,“

nesměle navrhla dívka Ferinové, „místa je tam dost, Drobek se tam chová naprosto uvolněně a tulík je specialista na odstraňování vzájemných zábran.“

„Já nevím,“ odpověděla tiše Ferinová, „ona je vážená dospělá osobnost, nejsem si jistá, jestli by jí to nepřipadalo ponižující...“

„Ale vůbec ne,“ otočila se dračice k profesorce a Hanka si uvědomila, že musí mít vynikající sluch a navíc perfektně mluví jejich řečí, „sivian má vynikající nápad. Pokud má přítomnost nebude vadit jim, ráda s nimi budu sdílet pokoj. Jsem si vědoma i nepříznivých okolností, kterým škola čelí. Rozhodně nemám v úmyslu působit problémy. Budu se zdržovat uvnitř, aby má přítomnost nevyděsila žáky a jejich rodiče.“

No nazdar, to bude zajímavé soužití,

pomyslel si Rafan, který stál opodál a pozorně sledoval vývoj celé situace. „Vážím si vaší moudrosti a zároveň se omlouvám,“ vložila se do hovoru Diana Rena, „jindy by mi bylo velkou ctí vás přivítat jako váženého oficiálního hosta. Není pro mé svědomí lehké souhlasit s vaším návrhem, ale uznávám, že nám v současné neklidné situaci nic jiného nezbyvá.“

„Prosím neomlouvejte se. U nás říkáme, že vina a hrdinství jsou nepřenosné. Nevidím důvod, proč byste se měla omlouvat právě vy. Udělali jste všechno, abyste nám vrátili ztracené mládě, a já to oceňuji. Špatně bych se vám odvděčila, kdybyste tu kvůli mé přítomnosti měli potíže.“

„Zařídím v pokoji pro Silasientu vše potřebné,“ řekla Ferinová a otočila se k dětem, „dám vám zítra vědět, až bude

čas sejít se v amfiteátru.“

Zástupkyně je mezitím vedla k budovám. Popisovala dračici, co kde mají, a vysvětlovala, jak to ve škole chodí. Než dorazili do pokoje, bylo tam už pro návštěvu vše připraveno. Ukázalo se, že i Drobkova matka miluje ryby. Navíc dostala i velké množství ovoce. Hanka s Rafanem se cítili zpočátku rozpačití a měli obavu, aby se nedopusili nějakého prohřešku proti slušnosti, ale tulík si podobné starosti nedělal. Sotva se Silasienta najedla, uložila se na připravenou matraci. Tulík se zvědavě přišel podívat blíž a Drobek ho následoval. Rafan chtěl Plavíka napomenout, ale než se k tomu dostal, dračková matka na něj zamrkala a zavrtěla hlavou. Drobek s tulíkem se jako obvykle začali honit, a když je nikdo nena-pomínal, přestali brát ohled na své

okolí. Matka pozorovala dráčka se zřejmým zalíbením.

Nakonec se uvolnila i Hanka a posadila se ke knize pohádek z dračího světa, kterou jim před několika dny koupil Sváta. Sotva to Drobek zjistil, ztratil zájem o honičku a vnutil se dívce na klín.

Hanka četla zpěvavou drakonštinou a všichni v pokoji tiše poslouchali. Když příběh skončil, dráček automaticky zalehl na deku u Hančiny matrace. Postupně se uložili ke spánku i ostatní a popřáli si dobrou noc.

Ráno Hanku probudil zvuk tekoucí sprchy. Ohlédla se po Rafanovi, ale ten byl stále ještě v posteli. Zato dračice tu nebyla. Právě ona si vychutnávala komfort tekoucí vody.

Hanka se polekala, jestli v Drobkově výchově nezanedbala nějaké hygienic-

ké návyky. Nakonec nad tím mávla rukou a usoudila, že teď už si v tom udělá pořádek jeho matka. Jindy by se ještě na chvílku zamotala do peřin, ale dnes jí to nepřipadalo vhodné. Vstala a šla vyzvednout ze skřínky snídani pro všechny přítomné. Rafan otevřel oči, protáhl se a zívł na celé kolo. Když ale z koupelny vyšla dračice, sklapl a začal se tvářit čile.

Hanka položila Drobkův ták hned vedle jídla jeho matky a musela se usmát, když si všimla, jak dráček zhltnul svůj příděl a ještě šilhá po matčině snídani. Silasienta mu beze slova přistrčila několik druhů ovoce, ke kterému dráček nedůvěřivě čichal. Pak se osmělil a ovoce snědl. Po snídani byl zvyklý znovu se natáhnout na deku a dřímat, protože se Hanka učila a potřebovala klid. Dnes se ale žádné odpočívání

nekonalo, protože profesorka Ferinová právě svolala schůzku v amfiteátru. Bylo tu víc lidí, než čekali. Dorazila i Sidi, pan Mojerana, a nechyběl ani zamračený Pohromak. Na jedné straně seděli někteří zdejší učitelé a spolu s nimi další lidé, které děti neznaly. „Proč nezačnou? Na koho se ještě čeká?“ netrpělivě poposedávala Hanka. Náhle Rafanův tulík seskočil a vyrazil pryč. Udiveně se ohlédli, kam utíká, a spatřili staříka s Demitkou. I jeho tulík nadšeně vyběhl a začal dovádět s Plavíkem. Muž je však rychle uklidnil a oba tvorečkové se spořádaně vrátili na svá místa.

„No ne,“ zvedl Rafan tulíka a udiveně vrtěl hlavou.

„Výborně,“ řekla nahlas Diana Rena, „vítám mezi námi ctihodného Demita a myslím, že už dorazili všichni pozva-

ní, takže můžeme začít. Jak jistě víte, tady Felicie Ferinová se v minulých týdnech vypravila na Souostroví delfína, aby získala informace o podivných okolnostech, díky kterým se u nás objevilo mládě draka z této vzdálené země. Myslím, že její informace jsou natolik zajímavé, že byste je měli slyšet, abyste si udělali obrázek, co se pravděpodobně přihodilo. Předávám slovo Felicii.“

„Dovolte, abych vás tu přivítala a zároveň vám poděkovala za podporu,“ lehce se uklonila profesorka s rukou položenou na srdci. Potom ukázala na Drobkovu matku: „Zároveň bych chtěla přivítat a představit vám dráčkovu matku Silasientu.“

Mezi lidmi to vzrušeně zašumělo, ale vzápětí všichni ztichli, aby nepřeslechli nic důležitého.

„Vezmu to od začátku. Na ostrovy jsem dorazila bez větších problémů. Mnohem horší bylo navázat kontakt se zdejší komunitou draků. Nebylo vůbec snadné je najít. Jsou velice plaší a před lidmi se pečlivě skrývají. Jakmile jsem se seznámila se zvyky na ostrovech, hned mi bylo jasné, že k tomu tajnůstkářství mají dobrý důvod. Bude lepší, když vám o ostrovních zvycích poví sama Silasienta, abych nezkreslila fakta.“

Dračice přikývla a postavila se vedle profesorky.

„Jistě víte, že dospívající lidé v různých zemích mívají nejrůznější rituály, aby ukázali, jak jsou schopní a silní. U nás na ostrovech prokazují svou zdatnost tím, že unesou dračí vejce i s jeho opatrovníkem.“

„To snad není možné, to je hrůza,“

zaznělo šeptání kolem.

„Víte, není snadné zmocnit se našeho vejce. Jsme velice rychlí a přemístování je naší druhou přirozeností. Dospívající mladík potřebuje veškerou svou šikovnost a vynalézavost, aby se k nám dokázal přiblížit. Pokud to zvládne, musí být neuvěřitelně rychlý, aby k vejci přilepil magnetovec dřív, než mu opatrovník s vejcem zmizí. Magnetovec je pro nás něco jako závaží.

Vysává nám sílu a magii. Pokud je přilepen k vejci, nedokážeme toto vejce přemístit. Potom už stačí, aby mladík odnesl svou kořist někam do úkrytu. Opatrovník ho bude dobrovolně následovat, aby dohlédl na bezpečnost nenarozeného mláděte.“

„A proč to vejce nebrání? Mohl by přece vyvolat poplach a vy byste vetřelce zahnali...“

„Víte, pro nás je nejdůležitější, aby se nic nestalo mláděti, proto se konfliktu snažíme vyhnout. I mladík musí maximálně dbát o to, aby zůstalo vejce nepoškozené, jinak by neuspěl. Zanesete tedy uloupené vejce k sobě do úkrytu. Poté většinou požádá opatrovníka o nějakou službu. Obvykle to bývá něco takového jako ukrást jeho otci nebo náčelníkovi malý cenný předmět nebo uloupit milované dívce prsten či náušnici. Když mu opatrovník vyžádaný předmět přinese, uvolní mladík z vejce magnetovec a dovolí opatrovníkovi, aby si vejce odnesl. Jde o zažitý rituál. Obě strany vlastně hrají předem stanovenou hru. Nedá se říct, že bychom z té hry byli nadšení, ale když k únosu dojde, splníme, o co nás únosce požádá, a pak se pokusíme vejce lépe schovat.“

„Něco takového se stalo i v tomto případě?“

„Ano. Opatrovníkem vejce byla má sestra. Byla unesena i s vejcem a my jsme si mysleli, že všechno proběhne jako obvykle a ona se do týdne vrátí. Bohužel se tak nestalo. Po dvou týdnech jsme měli vážné obavy a začali hledat stopy. Nebylo to snadné, ale nakonec jsme mladíka, který vejce ukradl, objevili. Dušoval se, že mláděti neublížil, akorát prý vejce daroval někomu, kdo ho potřeboval víc než on. Vydali jsme se po stopě, kterou nám poskytl. Únosce bohužel nepocházel z ostrovů. Byl to obchodník, který k nám každé léto přijíždí na velké lodi. V okamžiku, kdy jsme zjistili, že získal naše vejce a mou sestru, byla už jeho loď pryč a nikdo na ostrovech nevěděl, kde ho hledat. Netuším, co provedl

s mou sestrou, aby se nechala odvézt z ostrova. Přiznám se, že nás to zaskočilo a byli jsme velice smutní.“

„Domníváte se, že vaše sestra splnila vše, co po ní únosce chtěl?“

„Dokud měl v moci mé vejce, tak určitě.“

„Mohl únosce vědět, kdy se vejce vylíhne?“

„Jestli se zeptal, tak ano.“

„A nemohla se vaše sestra víc bránit?“

„Už jsem vám vysvětlila, jak to u nás chodí. Jistě si myslela, že po splnění úkolu budou volní. Pravděpodobně jí to únosce i slíbil. Nevím, co přesně se stalo, toto vše jsou jen spekulace a předpoklady.“

„Mládě nemůže naznačit, co zažilo?“

„Bohužel. Skoro dva roky trvá, než se naučí mluvit, a vzpomínky z raného období se vytrácejí. Obávám se, že

není schopné vylíčit, co se přihodilo.“

„Souhlasila byste, abychom magicky vyvolali vizuální vzpomínku na okamžik, kdy se narodilo?“

„Co by to pro mého dráčka znamenalo?“

„Znovu by částečně prožil své zrození a my bychom jeho očima viděli totéž, co tenkrát viděl on. Proto se ptáme na váš souhlas. Možná zažil něco hodně nepříjemného a ten zážitek by pro něj mohl být stresující.“

„Jestli dovolíte, odpovím vám až za chvíli, musím o tom popřemýšlet.“

„Samozřejmě.“

„Mohu mít ještě technický dotaz?“ přihlásil se jeden z učitelů. „Jak je možné, že váš syn dokázal narušit magický štít kolem naší školy? Nedokážeme pochopit, jak to mohl ve svém věku zvládnout a přemístit se zvenku sem

dovnitř.“

„Okamžik,“ řekla dračice, sklonila hlavu a soustředila se, „máte velice dobrý štít. Aha, už to vidím. Můj syn ho prorazil! Tomu nemohu uvěřit ani já. Opravdu by toho neměl být schopen... Jestli dovolíte, opravím, co poškodil.“

Silasienta se celá schoulila a skoro dvě minuty se ani nepohnula. Pak si protáhla křídla a krk.

„Už by to mělo být v pořádku. Asi byl velice zoufalý a byl se svou sivian spojen silněji, než jsem si myslela. Jsem ráda, že průnik vaším štítem přežil. Omlouvám se vám za jeho narušení.“

„Je pro nás znepokojivé, že to dokázal. Vašemu synovi to pochopitelně nezazlíváme, neboť jednal v nouzi a ne ve zlém úmyslu.“

Opět zavládl ruch a tiché povídání, jak

si všichni mezi sebou vyměňovali názory.

„Nyní bych rád požádal pana Pohromaka, zda by nám stručně neřekl, co je nového v pátrání po ztracených dracích a vejcích,“ požádal mírným hlasem Demit, asi aby dopřál dračici chvíli k oddechu a přemýšlení.

Pohromak se zdvihl, se svým obvyklým zamračeným pohledem sešel dolů a otočil se k přítomným, aby ho všichni lépe slyšeli.

„Co se týče našeho případu, předpokládal jsem, že malý drak sem byl dovezen lodí. Prošel jsem tedy přístavy a spolu se svými lidmi hledal někoho, kdo by si vzpomněl na nějaké cizokrajné zboží, které se tu poslední dobou objevilo. Prověřili jsme mnoho obchodníků. Podle toho, co jsme zjistili, jsou v podezření dva. Jeden z nich je

Fox, který se vrátil z cest se svou lodí krátce před tím, než se černým drakům ztratila dvě vejce. Pokud opravdu dovezl draka s vejcem, určitě ho někomu prodal. Bude ale těžké ho donutit k přiznání. Druhý podezřelý obchodník se jmenuje Krazel a právě teď moji lidé zjišťují, zda to mohl, či nemohl být on.“

„Takže vejce černých draků se nepodařilo najít?“

„Zatím selhávají všechny metody hledání. Magická ani jiná cesta nevedla k úspěchu. Skoro to vypadá, že za vším vězí zdatný a dobře informovaný kouzelník. Dokonce jsme ani nezjistili, zda je lidského či jiného rodu.“

„A jak pokračuje hledání uneseného mláděte zelených draků?“

„Spolupráce se zelenými draky dopadla špatně. Myslí si, že úmyslně zdržujeme

pátrání, a odmítli nám sdělit své poznatky. Prý budou hledat sami bez nás.“

„To mě překvapuje,“ řekl Demit, „se zelenými jsme zatím vždy vycházeli dobře. Čím to, že se najednou rozhodli nespolupracovat? Neurazil jste je, pane Pohromaku?“

„Nejsem si vědom žádného pochybení, pane. Dělal jsem všechno, abych našel nějaké stopy a souvislosti.“

„Věřím vám. Přesto bych se přece jen zkusil s nimi domluvit. Jistě vám nebude vadit, když se toho ujme Felicie Ferinová. Pokud je mi známo, zelení draci si jí po posledním festivalu v Polutě váží. Také by bylo záhodno, aby se také dozvěděli, k čemu jsme tu dnes dospěli.“

Pohromak se uklonil a šel si sednout. Profesorka Ferinová ale vypadala, že

proti dalšímu úkolu hodlá protestovat.

„Milá Felicie,“ pokračoval Demit,
„vím, jak moc se toužíte vrátit ke svým
žákům. Je mi líto, že musím o tuto
službu žádat právě vás, avšak nikoho
šikovnějšího a vhodnějšího opravdu
nemám. Narušení mezidruhových vzta-
hů je vážný problém, a pokud bude
napjatá situace trvat déle, je naším
prvořadým úkolem udržet vzájemnou
komunikaci za každou cenu. Bez ní
bychom se mohli dočkat konfliktů,
o které nestojí nikdo z nás. Věřím, že
mě chápete a ujmete se toho poslání.“
Profesorka se chvíli nešťastně dívala na
starého muže, a potom rezignovaně při-
kývla.

„Děkuji vám, Felicie.“ Demit se uklo-
nil a znovu se otočil k dračici: „Pocituji
trochu výčitky svědomí, ale musím se
vás zeptat, jak jste se rozmyslela.“

„S ohledem na vážnost situace souhlasím, abyste vyvolali vzpomínky mého syna. Doufám, že mu tím rozhodnutím příliš neubližuji...“ odpověděla Silasienta a otočila hlavu k Hance, v jejíž náruči si Drobek hověl.

Demit přistoupil k dětem. Z rukávu vyklepal svého tulíka a podal ho Rafanovi: „Pohlídej ho, než skončím.“

Pak se obrátil k Hance a natáhl ruce. Opatrně mu podala dráčka, který se na dívku tázavě díval. Demit otočil Drobkovu hlavu k sobě a zadíval se mu do očí. Dráček se k němu důvěřivě přitulil. Starý muž se postavil doprostřed kruhové arény a všichni kolem ztichli. Ve vzduchu se zachvěl obraz. Zpočátku byl beztvarý a rozmazaný jako chumáč mlhy. Najednou ticho narušil slabý třesk a objevily se barevné mžitky a skvrny. Vzápětí se zaostřily a ve

vzduchu plula hlava dračice. Původní písková barva kůže byla překryta černou spečenou vrstvou. K Hančině překvapení se ze vzdušného obrazu ozval i její hlas.

„Jsi krásný, můj maličký,“ zašeptala téměř nezřetelně, „škoda že tě neuvidím vyrůstat. Teď budeš muset být velice statečný. Dostanu tě pryč z tohoto pekla, ale na nic víc už nemám sílu. Zůstaneš sám. Najdi někoho, kdo ti pomůže, přežij prosím, ať tohle mé trápení není zbytečné...“

„A hele,“ ozvala se zezadu za poraněnou dračí tvář skřípavá drakonština, „myslel jsem, že umíráš. A ty se zatím v době, kdy tu nejsem, couráš na místa, kde nemáš co dělat! Koukej odsud vypadnout!“

Nad dračí hlavou se na okamžik objevila nezřetelná silueta mužské hlavy

v černém klobouku. Ve stejném okamžiku ji zakryla záře mihotavého oválu brány a jakoby zdálky zaslechli poslední slova dračice: „Utíkej, zachraň se, nikomu nevěř!“

Náhle byla v obrazu kolem už jen tráva, stromy a keře.

Vize skončila a Hanka ucítila, jak se jí na klíně objevil dráček a zoufale se tiskl k jejímu tělu. Začala ho tiše drakovsky uklidňovat a hladit.

„Zachránila ho za cenu svého života...“ tiše a velice smutně řekla Silasienta, „moje ubohá sestřičko, dokázala jsi to. Naši draci o tobě budou zpívat.“ Ještě chvíli bylo ticho, všichni vzdávali úctu té, která se obětovala.

„Tvá sestra prokázala velkou statečnost. I my na ni budeme vzpomínat,“ ujistil ji tiše Demit, „A tobě děkuji, žeš nám umožnila vidět vzpomínku svého

syna.“

„Ale to znamená,“ zvedl se Pohromak, „že za tím vším vězí člověk. Škoda že mu nebylo vidět do tváře. Možná to byl ten lump, který má na svědomí i ostatní únosy.“

„Zdá se to pravděpodobné,“ souhlasil Demit, „ale jistotu nemáme. Právě tak to mohl být někdo, kdo mu jen pomáhá. Stále je před námi víc otázek než odpovědí.“

Slova se ujala Diana Rena: „Přece jen jsme o kousek dál. Dozvěděli jsme se, jak se k nám dostalo mládě z ostrovů a kdo byl donucen z líhně ukrást vejce černých draků. Zatím ale netušíme, kde vejce jsou a proč je únosce chtěl.“

„Však já si na toho darebáka posvítím,“ vpadl jí do řeči rozzlobený Pohromakův hlas, „dřív nebo později ho dostanu, to vám slibuju.“

„A co malý dráček? Odvezete si ho domů?“ zeptala se Sidi malé pískově zbarvené dračice.

„Ráda bych, ale je příliš fixovaný na svou sivian. Nějakou dobu potrvá, než si na mě zvykne.“

Diana Rena jen ledabyle mávla rukou: „Času máte, kolik potřebujete. Poskytneme vám dočasný azyl na školních pozemcích.“ Potom se zástupkyně ředitele rozhlédla po ostatních: „Uvítala bych, kdyby se o této skutečnosti mluvilo co nejméně, aby rodiče našich žáků neměli zbytečné obavy. Pokud má ještě někdo z vás dotaz, máte možnost zeptat se nyní.“

„Neměli byste o svých poznatcích promluvit i s černými draky?“ vmísil se do debaty pan Mojerana.

Demit nerozhodně potřásl hlavou:

„S černými draky je to teď složité. Jen

málo nám jich zůstalo nakloněno.

Ostatní nechtějí naslouchat a zatvrzují se proti lidem víc a víc. Pokud ale vím, ani jejich pátrání není úspěšnější než naše. Pokusím se s nimi promluvit osobně, spolupráci však od nich čekat nemůžeme.“

„Ještě někdo nějaký dotaz?“ otočila se k zúčastněným Diana Rena.

Lidé kolem si sice šeptali, ale už nikdo se nepřihlásil.

„Končím dnešní poradu a ty, kteří nespěchají, si dovoluji pozvat na oběd do zdejší jídelny.“

Někteří dál seděli a diskutovali, pár lidí se zvedlo a odcházelo. Pohromak jako vždy pospíchal nejvíc.

Rafan pustil Demitku a Plavíka na zem a tulíci se okamžitě začali honit kolem jeho nohou. Drobek je zvědavě pozoroval, pak sklouzl z Hančina klína a při-

dal se k nim. Nejspíš během magicky vyvolané vzpomínky žádný výraznější šok neutrpěl. Dovádějící trojice na sebe okamžitě upoutala pozornost. Stařík se postavil vedle dětí a s úsměvem pozoroval jejich hru.

„Mohu se na něco zeptat?“ obrátila se k němu nesměle Hanka.

„Ale jistě. Ptej se.“

„Existuje kouzlo, kterým se dá vrátit ztracená paměť?“

„Pokud tu paměť někdo magicky zablokoval, tak ano. Jestliže má ztráta paměti jinou příčinu, je to problematické a závisí to na okolnostech.“

„Aha. Je to složitější, než jsem si myslela. Díky za odpověď.“

„A jak to jde s dráčkem?“

„Je moc milý. Jen mu někdy schází pohyb a pak s ním není k vydržení. Bude se mi po něm stýskat, až odejde

s matkou domů.“

„Jen se neboj, nějaký čas si ho ještě užiješ,“ řekl Demit, „počasí nedovolí drakům plout domů dřív než na jaře nebo v létě. Do té doby budou muset zůstat u nás.“

„Půjdete s námi na oběd?“ zeptal se Rafan a koutkem oka zaznamenal, že jejich malí rozdovádění společníci zmizeli z dohledu.

„Rád bych, ale povinnosti mě volají jinam. Jen jsem chtěl Demitce dopřát chvílku rozptýlení. To víš, se mnou si moc legrace neužije.“

„Asi bychom měli jít za nimi,“ ohlédla se Hanka, kam že se jejich svěřenci zatoulali.

Pomalou vyšli do zahrady a Silasienta se k nim připojila. Nějakým záhadným způsobem přesně znala směr, kterým malí uličníci odběhli.

Když se Hance v rukou zhmotnil dráček, už ji jeho manévr nepřekvapil. Jen tulíci se dál schovávali někde v trávě nebo křoví.

„Však oni nás včas najdou,“ mávl rukou Demit a zamířil k východu ze školy. Měl pravdu. Než se tam dostali, přiběhli oba tulíci a po nohavicích vyšplhali ke svým pánům. Zářili radostí. Staříka jejich radost viditelně potěšila. Pak se rozloučil a zmizel.

Otočili se a zamířili k jídelně. Silasienta měla obavu, zda je vhodné, aby vstoupila do lidského stravovacího prostoru, ale Hanka ji ujistila, že tím nic nezkaží a že by je měla doprovázet všude, aby se seznámila s prostorami školy. Když profesorka Ferinová zahlédla dračici v jejich společnosti, hned pro ni přichystala velkou podušku s nízkým stolkem a za malou chvíli už

měla dračice k dispozici maso, ovoce i zeleninu. Silasienta vypadala velmi spokojeně a Hanka vedle ní posadila Drobka, aby si také mohl vybrat z nabízených potravin. Potom došla pro táč a vybrala si jídlo i pro sebe. Usadila se vedle dráčka a koutkem oka pozorovala, jak mu chutná a jak je spokojený. Dračice mu přistrkovala malá sousta masa a ovoce. Líbilo se jí, jak dráček způsobně bere nabízené kousky a žvýká.

Do jídelny dorazila i Sidi, vybrala si jídlo a zamířila s tácem k Hance a Rafanovi. Podrbala tulíka a usmála se na děti.

„Pozdravuje vás pan Mojerana, bohužel spěchal domů a neměl možnost se zdržet. A co vy, jak jde malému seznamování?“

„Zdá se, že dobře,“ mrkla Hanka dolů

na dráčka.

„A co Svátá? Nemrzí ho, že tu nemůže být s vámi?“

„Trochu ano, ale on si to ve všední dny vynahradí. Hodně nám pomáhá.“

„Doufám, že se během příštích školních prázdnin vypravíte zase k nám do útulku. Už jsme si zvykli aspoň na týden s vámi počítat.“

„Prázdniny jsou ještě daleko, ale pokud to půjde, tak určitě,“ souhlasila Hanka a Rafan s plnou pusou přikývl.

Po obědě se návštěvníci rozešli a ve škole zůstala jen Diana Rena, profesorka Ferinová a oni dva s dráčkem a jeho matkou.

Konečně byl klid. Děti mohly bez rizika dovolit dráčkovi a tulíkovi, aby se venku dosytosti vydováděli, a oni se nemuseli bát, že je někdo uvidí. Nakonec se na břehu řeky postupně sešli

všichni – děti, draci i obě učitelky. Ty si hned začaly povídat se Silasientou, zatímco Hanka a Rafan si po krátkém dohadování došli pro prkna a šli si na chvíli zasportovat. Tentokrát se už Drobek nebál a nechal dívku létat na supervolonovém prkně bez problémů.

Večer před spaním Hanka zkontaktovala Plama i Svátů, aby jim vylíčila, co je nového. Ani jeden z nich ještě nespal a oba zvědavě naslouchali vyprávění své kamarádky.

„Takže se to Ferinové podařilo? To je paráda,“ radoval se Svátů.

„Tyhle informace by ale měly zůstat důvěrné,“ upozornila je Hanka.

„Můžeš se spolehnout,“ ujistil ji Plam, „u nás je poněkud napjatá atmosféra. Přistěhovalo se k nám několik dračích rodin z okolí, protože mají obavu o bezpečí svých blízkých. Dokonce

i Jitřenka se svým bratrem Hurikánem je tady. Požádala mě, abych na něj dával pozor, protože navzdory své poslední nepříjemné zkušenosti se pořád rád toulá. Takže mám o zábavu postaráno.“

„Bud' opatrný,“ napomenula ho Hanka, „ten, co ohrožuje draky, je asi dost nebezpečný a schopný kouzelník. Na tom se shodují všichni, kteří po něm jdou.“

„Neboj se, sestřičko, dám na sebe pozor... A hele! Už tu zase máme našeho zvědavého plamínka.“

„Opravdu, a já bláhová si myslela, že už spí.“

„A co je tohle?“ vyjekl najednou Svátá a málem vypadl z kontaktu. Vedle plamínku se objevila ohnivá koule a zářila oslňujícím jasem.

„Neboj se,“ řekl mu Plam, „to je matka

toho malého.“

Hanka se podivila, jak to mohl drak poznat, ale vzápětí si vzpomněla na svůj magický zrak a díky němu i ona uviděla uvnitř plamenů známý dračí obličej.

„Sivian, ty ovládáš dračí kontakt?“
podivila se Silasienta.

„Ano,“ odpověděla Hanka a hned si uvědomila, že před Drobkovou matkou nic neutají, „právě díky tomu si mohu povídat se svým dračím bratrem a přítelem. Dovolte, abych vás aspoň na dálku představila. Tohle je Zuřivý plamen, černý drak, a toto je Silasienta ze Souostroví delfína a matka mého malého chráněnce.“

„Jsem rád, že poznávám matku našeho malého plamínka.“

„Jsem velice mile překvapena. Ani nevíte, jak moc. Dokonce jste mému

malému našel jméno. Plamínek. To se mi líbí. Budete kmotrem mého syna?“
„Kmotrem? Abych se přiznal, nevím, co to znamená.“

„Kmotrem u nás musí být drak a dává dítěti jméno a své požehnání. Moc by mě potěšilo, kdyby byl kmotrem mého syna černý drak. Považovala bych to za čest.“

„Ale já se nemohu ukázat u vás osobně.“

Hanka opatrně zkontaktovala i Rafana a přibrála ho do party, aby nepřišel o tak zajímavou diskuzi.

„Chápu. Ale to naprosto nevádí. Kmotrem můžete být i na dálku. Pokud ovšem chcete.“

„Dobrá,“ souhlasil Plam, „pokusím se o to. Křtím tě, náš malý dračí kamaráde, jménem Plamínek a prosím vyšší mocnosti našeho bytí, aby ti do vínku

daly vše, co budeš potřebovat ke šťastnému a spokojenému životu. Za svědky tohoto požehnání si беру svou sestřičku Hanku a bratry Rafaela a Svatopluka. Společně ti teď, Plamínku, žehnáme.“ „Děkuji, to bylo krásné,“ řekla dojatě dračice a všichni pocítili její teplý dotyk. I malý Plamínek se všech postupně dotkl a nadšeně přijímal jejich mentální pohlazení.

„Dobrou noc,“ popřáli si navzájem a ukončili kontakt.

Během dalšího týdne se komunikace dračice a jejího syna zlepšovala každým okamžikem. Hanka z toho měla radost, i když si na druhou stranu uvědomovala, že tím svého malého chráněnce pomalu ztrácí. Po večerech dračice dětem vyprávěla o svém domově v Souostroví delfína, o tom, jak se tam žije, jaké jsou jejich zvyky. S Plamín-

kem začala trénovat první slůvka a dohlížela na pravidelnou hygienu. Dráček byl pod jejím vedením poslušnější. Stále se chodil mazlit k Hance, začal se však obracet i na mámu. Hanka teď měla mnohem více klidu. Každý den po vyučování dorazil Rafan se Svátou a začali se společně učit. Dvakrát týdně docházela do jejich pokoje Diana Rena a probírala s Hankou látku, kterou nepochopila nebo k ní měla nějaké dotazy. Vzhledem k okolnostem se s dívkou domluvila, že Hanka zkusí docházet denně aspoň na jednu školní hodinu. Ukázalo se, že to půjde a že pro dračici není problém uhlídat svého potomka, aby neutíkal za svou sivian. Po pár dnech se Hanka rozhodla pro kompletní návrat do denního vyučování.

Školní trable s magií

V hodinách to nebylo tak snadné, jak si představovala. Společné učení ji dostatečně nepřipravilo na praktická cvičení. Teorii znala dokonale, ale učitelé teď přísněji posuzovali hlavně zvládnutí magie v praxi. Nejen že kulhala při magickém vyhledávání, ale i při základech přemístování se nevyrovnala ostatním, o léčitelství ani nemluvě.

„Nic si z toho nedělej, to dohoníš,“ utěšoval ji v prvních dnech Svátů.

Další kapkou k jejímu trápení bylo zjištění, že na oba předměty, které si vybrala jako specializaci, docházejí i René a Patrik Pohromakovi. René stejně jako Rafan zvládl postupové zkoušky a Hanku teď čekal pobyt ve společnosti obou Pohromakových až do konce května. Neměla z toho radost. Na rozdíl od bratrů, kteří si podobně

jako Hanka vybrali základy přemístování a léčitelství, Anděla si zvolila jako specializaci hledání podzemních zdrojů a krizové vyjednávání. Na tom druhém se určitě domluvila s Rafanem, pomyslela si Hanka. Letos kroužek supervolonu kvůli nepřítomnosti Ferinové nefungoval, tak to byla jediná možnost, jak se ti dva zamilovaní mohli vidět. Přítomnost bratrů Pohromakových na hodině byla pro Hanku skutečnou pohromou. Pravidelně jí stáli za zády, když se pokoušela předvést kouzlo v praxi, a nehorázně se smáli, když neuspěla. Uštěpačné poznámky o její neschopnosti ji pronásledovaly všude, kde se s nimi potkala. Úplně stejně se oba chovali při výuce léčitelství i ke Svátovi. Jediný, koho neobtěžovali, byl Rafan. Hanka se domnívala, že je k tomu možná přinutil otec po konflik-

tu v minulém roce, kdy se pokusili vzít kamarádovi tulíka.

„Dnes máme v plánu něco velmi jednoduchého. Takové malé opakování, abychom se připravili na složitější záležitosti,“ řekl jim Jasanov při hodině přemístování, „tady vidíte tenkou dřevěnou tyčku a kousek skleněné trubice. Vaším úkolem je magicky prosunout tyčku skrz trubici, nedotknout se stěn a zlehka ji položit na druhé straně. Přistupujte ke mně po jednom a proveďte kouzlo.“

Rafan zvládl zadaný úkol bez sebemenší námahy. Na řadu přišla Hanka. Když se přesouvající předmět ocitl uprostřed trubice, pocítila dívka lehkou závrať. Tyčka cinkla o stěnu a spadla dolů. Učitel ji musel z trubice vyklepat ručně.

„Ale ale, není ti dobře? To bylo oprav-

du slabé,“ zavrtěl hlavou profesor.

„Hotový čajíček,“ křenil se Patrik.

„To víš, někdo na to prostě nemá,“ zlo-
myslně si přisadil René.

Hanka zatnula zuby a pustila k trubici
dalšího.

„A nyní,“ pokračoval učitel, „zakryji
skleněný válec a provedeme totéž, ale
poslepu. Tak prosím, pojdte to zkusit.“
Občas tyčka někomu cinkla, ale všichni
ji dostali na druhou stranu válce, až na
Hanku. Ta zažila stejně divný pocit
jako předtím a ztratila nad tyčkou veš-
kerou kontrolu.

„Tak já nevím, patří vůbec na tuhle
školu?“ zaryl si René.

„Možná by potřebovala opakovat první
ročník,“ řehtal se Patrik na celé kolo.
Podobné situace Hanku provázely
skoro každý den. Ať se snažila, jak se
snažila, vždycky něco selhalo, nepoda-

řilo se nebo skončilo jinak, než mělo.

Motala se v začarovaném kruhu.

Nechápala, čím to je, že nezvládá, co dřív dokázala. V hodinách léčení se

s podobnými nehodami setkával i Svátá. Profesor Smítko, který je vyučoval, nad ním zklamaně vrtěl hlavou.

„Trochu víc se snaž, Svatopluku. Jevil ses mi jako šikovný kluk, ale nevím, zda jsi zvolil správnou specializaci pro tento ročník. Možná by ses měl zamyslet nad změnou své volby,“ doporučil mu Smítko, když chlapec nedokázal ani zahřát magický kamínek.

Nezvládla to ani Hanka, což opět ohromně pobavilo Patrika a Reného, kteří si vedli dobře.

To mi snad dělají naschvál, myslela si a rozčilovalo ji, že nemůže přijít na kloub svým neúspěchům. Když podobné věci trénovala doma, všechno se

dařilo, ale před učitelem opakovaně selhávala. Přičítala to trémě. Začala se opravdu bát před každou hodinou.

„Za tím musí vězet něco jiného,“ tvrdil Svátá, když po vyučování seděli v pokoji a on Hance vložil do ruky žhavý kamínek, „je to vážně záhada.“ „Mám pocit, že ztrácím magickou sílu. Jak je to možné?“

„Vrtá mi hlavou, proč máte problémy jenom vy dva,“ mračil se Rafan, který marně přemýšlel, jak kamarádům pomoci.

„Nedává to smysl,“ kroutil hlavou Svátá nad tou záhadou.

Rafanovi se v dalších dnech podařilo dokončit atestaci na procházení nechráněnou bránou. Měl situaci ještě o něco složitější než jeho kamarádi, protože musel kromě netopýra Karla zvládnout i tulíka, který si se zdejšími netopýry

skvěle rozuměl a svému partnerovi průchod bránou zpestřoval nečekanými manévry. Nakonec Rafan zvládl průchod navzdory všem naschválům, které Plavík dokázal vymyslet.

Během následujícího víkendu se Silasienta s Plamínkem přestěhovala do jeskynních prostor za řekou, které obvykle sloužily k pobytu draků při výměnných pobytech.

„Nebude vám tam zima?“ bála se Hanka.

„Ale kdepak,“ smála se dračice, „my jsme draci s ohnivou podstatou, umíme si poradit s chladem i s horkem, nedělej si starosti, sivian.“

„A co když se bude Plamínkovi stýskat?“

„Večer se budeme navštěvovat. Diana Rena zaktivuje bránu mezi skálami a vaším pokojem, abychom nenarušo-

vali školní štít přemístováním.“

„Na jakou vzdálenost se vlastně dokážete přemístit?“

„Obvykle tuto techniku pohybu používáme maximálně na dva tři kilometry, ale jsou i tací, kteří to v nouzi dokázali až na vzdálenost dvaceti kilometrů.“

„To je úžasné. Nechápu, jak to v rezervaci Plamínek zvládl hned po narození.“

„My se s tou schopností rodíme.“

„A neutíkají vám mimina, když se něčeho polekají?“

„To bychom byli špatní rodiče, kdybychom nedokázali blokovat nežádoucí výlety našich potomků,“ zasmála se znovu dračice.

Hanka jim v jeskyni nechala oblíbený Plamínkův polštářek, knihu dračích pohádek a dva míče.

Další dny probíhaly beze změn. Hanka

chvílemi zuřila, chvílemi jí bylo do breku, protože oba dva své specializované předměty nezvládala. Učitelé jí téměř pravidelně naznačovali, aby si vybrala něco méně náročného, ale ona zatvrzele odolávala nátlaku a odmítala změnit specializaci.

Aspoň že draci byli spokojení. Večer chodívali na návštěvu a Plamínkovo dovádění a mazlení Hance zlepšovalo náladu. Silasienta ji opakovaně ujišťovala, že její magická energie je v pořádku a nemusí se bát, že by ji ztrácela.

Pomalou se blížily prázdniny, když dostali dopis od Sidi. Vzkazovala jim, aby se připojili ve čtvrtek k panu Mojezanovi a přijeli do útulku s ním. Zároveň jim oznámila, že pro draky připravili poblíž útulku nové bydlení. Během prvních prázdninových dní je přestěhu-

jí. Nenastanou-li problémy, zůstali by u nich draci až do jara. Hanku zaplavil smutek. Plamínek už patřil matce a ona ho bude vídat čím dál méně. Proč je to s těmi draky tak složité, vzdychla a zastesklo se jí po Plamovi.

Dva dny před začátkem prázdnin přivlekl Rafan v pauze mezi obědem a dalším vyučováním do jejich pokoje Andělu.

Na Hančin tázavý pohled odpověděl mávnutím ruky.

„Tohle si prostě musíte poslechnout. O tom se nedá vyprávět z druhé ruky. Andy slíbila, že vám to řekne, pokud se to nikdo další nedozví.“

„Máme slíbit mlčení, aniž víme, o čem bude řeč?“ pohlédla Hanka podezíravě na kamaráda.

„Přesně tak. Jinak se totiž nic nedozvíte. Podle mého názoru byste to rozhod-

ně vědět měli,“ řekl Rafan a nabídl rozpačité Anděle židli.

„No dobře, žádný člověk se od nás nikdy nedozví, co nám tu teď řekneš,“ slíbil Svátà i dívka.

„Pověz jim to, Andy. Prosím.“

„Rafi tvrdil, že je to pro vás důležitá informace,“ začala nesměle, „nevím, jak začít...“

„Možná u strýčka,“ napovídal Rafan.

„Ano. Máme strejdu Hodala,“ přikývla a zaváhala.

Vzápětí se rozhodla pokračovat:

„Občas nás navštěvuje. Moc si rozumí s mými bratry a oni s ním. Tu a tam si je bere na víkend k sobě. Ze začátku jsem s nimi jezdila, ale poslední dobou mě s sebou nechtějí. Od té doby, co je u nás René, se mi Patrik trochu odcizil a já s tím nemohu nic udělat.“

Rafan přinesl Anděle sklenici limoná-

dy. Vděčně se na něj usmála.

„V poslední době učí strejda kluky i různá zajímavá kouzla. Nejhorší na tom je, že oni si je ze všeho nejdříve zkouší na mně. Už jsem měla místo nosu na dvě hodiny chobot, nebo jsem se osypala svědivými boláky. Začala jsem se kvůli tomu učit ochranné a odrazové štíty. Nedávno se mi podařilo odrazit jejich kouzlo zpět a místo, abych byla zavšivená já, drbali se ve vlasech oni. Nakonec byly jejich vši velké jako můj nehet na malíčku,“ zasmála se Anděla a napila se limonády.

„Jednou se mi po jejich návratu od strejdy stalo něco divného. Kluci se vrátili nadšení a hned jsem jim na očích viděla, že na mě něco chystají. René řekl: upír, vlasy. Patrik přikývl. Aktivovala jsem štíty. Jenže najednou

jsem ucítla závrat', štíty zmizely, protože jsem na ně neměla dost magie, a v následujícím okamžiku jsem obrostla po celém těle hustými chlupy.“ Nemá to doma snadné, pomyslela si Hanka a přistrčila Anděle i talířek se sušenkami.

„Byla jsem dost zoufalá, protože jsem se toho nemohla zbavit. Nakonec se nade mnou Patrik slitoval a kouzlo zrušil. Řekl mi, ať se nebojím, že do večera budu mít svou magii zase zpátky, jde prý jen o dočasné upíří kouzlíčko. Naučil je to strejda. Říkají tomu upíří cuc. Je to rychlé, nenápadné, a hlavně dotyčná osoba vůbec netuší, že právě přišla o veškerou magickou energii. Řekl, že už si s tím užili spoustu srandy. Pak přišel René a bratr honem změnil téma hovoru. Asi mi to původně ani prozradit nechtěl.“

„Dočasné upíří kouzličko...“ povytáhl obočí Svátá, „tak takhle to je. No jasně. Vždyť se nám to stávalo jen na hodinách, kde s námi byli oba její bráchové.“

Hanka se musela hodně držet, aby nahlas neřekla: Co se divíš? Vždyť jsou to Pohromakovi! Ale ovládla se a zeptala se: „A že totéž neprovedli Rafovi?“

„Táta jim slíbil okamžité přeřazení na vojenskou školu, jestli se někdy jen otřou o kluka s tulíkem. Toho se oba bojí.“

„Takže se aspoň mstí na mých kamarádech,“ konstatoval znechuceně Rafan. Anděla se natáhla pro sušenku a půlku nabídla tulíkovi, aby zakryla svůj smutný výraz.

„Promiň. Ty za to nemůžeš,“ otočil se k ní Rafan a pohládl ji po ruce, „moc

ti děkuju, že jsi to mým přátelům řekla. Myslím, že jsi jim ušetřila jedno velké trápení během prázdnin.“

„To určitě,“ usmála se i Hanka. „Díky.“
„Máš to u nás,“ řekl Svátá, „teď musíme vymyslet, jak se tomu upřímu cucu ubránit.“

Poslední den se však spíš museli bránit, aby je učitelé nepřeradili do jiných specializovaných předmětů.

Konečně tu byly podzimní prázdniny. Draci se s nimi přišli rozloučit do pokoje. Plamínek se společně s tulíkem pletl všem pod nohy. Zakopávali o ně, když balili věci, které potřebovali přemístit zpět do jejich stromového domečku u Zachariáše. Teď už nebude důvod, aby se zdržovali po vyučování ve škole. Draci budou bydlet jinde a Svátá se bude muset vracet k rodině hned po vyučování jako dřív. Jediné

šťestí bylo, že útulek pro magická zvířata považoval Svátův otec za dobrou praxi pro život a byl ochoten tam syna pouštět alespoň během prázdnin. Těšili se, jak se všichni za několik dní sejdou. Zachariáš na své mladé přátele čekal s povozem, aby nemuseli vláčet zavazadla v rukou. Hanka měla pocit, že poprvé vidí trpaslíka usmívat se naplno. I oni měli radost, že se s ním po dlouhé době opět setkali. Hned se domlouvali na společné večeri a těšili se na posezení a klábosení o všem, co od začátku školního roku zažili.

Stromový domek je uvítal svou vlídnou atmosférou. Skoro byli překvapeni, jak jim najednou připadal malý. Zvykli si roztahovat se ve velkém rohovém pokoji. O to byl ale domek útulnější, tady se cítili doma.

Na večeri přišli o něco dřív a Zachariáš

je vzal na malou procházku do zahrady. Vedl je směrem za hotel, kde zvolna obrůstala nově založená zahrada. Před nimi se otevřel pohled na novou krásnou budovu připomínající zámek.

„Tak jak se vám líbí nová budova Domova snů?“ zeptal se pyšně trpaslík. „Překrásné ubytovací prostory, větší zahrada, luxusní pokoje... Nechcete se tam přestěhovat?“

„Vypadá úžasně,“ pochválila budovu Hanka, „ale nám víc vyhovuje staré bydlení.“

„No jasně, stromový domek má svůj půvab,“ kývl dobromyslně Zachariáš, „mohli byste aspoň pro mou novou zahradu vymyslet jméno. Domov snů už mám a nic lepšího mě nenapadá.“

Hanka zamrkala nadšením, protože se jí právě v hlavě vylíhla spásná myšlenka.

„To je skvělý nápad. Když tuhle budovu nazýváš Domov snů, mohou se ostatní prostory jmenovat třeba Kouzelné zahrady,“ rozzářila se Hanka.

„A nám to vyřeší jeden malý nepříjemný problém.“

„A nemáš pocit, že je to vůči Dundarovi trochu podraz?“ zasmál se Hančinu nápadu Rafan. Okamžitě pochopil, co má jeho kamarádka za lubem.

„Copak to pečete za mými zády?“ změřil si je podezíravě trpaslík.

„Svátá musel otci slíbit, že v budoucnu do Domova snů nikdy nevkročí. On je zvyklý své slovo neporušovat, ale tohle řešení by mu umožnilo nás zase navštěvovat.“

Trpaslík zaznamenal potouchlý ohníček v jejích očích a ušklíbl se: „A taky byste mi sem konečně mohli přivést i toho zatracenýho Vrona. Vy jste ale

hlavičky mazaný, já to беру. A protože na téhle nešťastné situaci mám taky svůj díl viny, zařídím všechno už zítra a vy dejte Svátovi vědět, že Kouzelné zahrady čekají na jeho návštěvu.“

„Senzace,“ objala Hanka Zachariáše.

„Rád vyhovím, když můžu,“ zamnul si ruce trpaslík, „ale teď se konečně pojděte najíst. Jsem moc zvědavý na vaše vyprávění...“